

*„KÉSZÍTSÉTEK ELŐ
AZ ÚR ÚTJÁT!”*

Lk 3,4

ADVENTI LELKI ÚT

Tartalom

Püspöki köszöntő 3

Kiindulás

Mária „igen”-je 4

Mária szerepe adventi várakozásunkban 5

Bevezetés

Hogyan készülünk Jézus Krisztus születésének ünnepére? 6

A várakozás megszentelése 7

A gyertyagyújtás családi ünnepe 8

1. hét: Várni Jézust 10

2. hét: Hallgatni Jézust 20

3. hét: Követni Jézust 32

4. hét: Bízni Jézusban 48

Karácsony:
Befogadni Jézust 58

A füzet használatáról...

Az itt megjelenő tartalmakkal szeretnénk segíteni abban, hogy adventi várakozásunk elmélyültebb lehessen, ill. hogy méltó módon előkészíthessük a hozzánk szüntelenül érkező Úr útját. Kívánjuk, hogy ebben az adventben Urunk, Jézus Krisztus kegyelmével és az Ő akarata szerint megújulhasson mindannyiunk élete.

Az egyes témákhoz tartozik néhány kérdés, amik kiindulópontjai lehetnek egy-egy tartalmas beszélgetésnek.

A zölddel jelölt oldalak a gyermekek számára tartalmaznak az adott hétre történeteket, kérdéseket, feladatokat.

Az egyes témákhoz kapcsolódó könyvajánló.

ADVENTI IMÁDSÁG

Urunk, Istenünk!

Adventi üzeneted, tudjuk, nekünk is szól:

„Készítsétek az Úr útját! Egyengessétek ösvényeit!”

– így mondja Izajás próféta.

„Térjete meg!” – ezt hirdeti Keresztelő János.

Add, hogy mostani karácsonyi készülődésünk és életünk nagy adventjének minden igaz törekvése eredményes legyen: mindjobban hozzád térjünk, kinyissuk szívünket előtted, és egyre nagyobb részt kapjunk életedből. Lelked irányítsa napjainkat, minden nap hasonlóbba legyünk Krisztushoz, és így munkáljuk magunk és a világ megszentelését.

Amen.

Dr. Csanád Béla – pap, költő

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

PÜSPÖKI KÖSZÖNTŐ

Ahogy szalad az idő, érezzük sürgetően a feladatot, hogy készítsük elő az utat az Úr számára. Készítsük elő az Ő útját a szívünkhöz, a lelkünkhöz!

Az advent mindig különleges hangulatú időszak az egyházi évben. Valami újnak a kezdete. Valami sürgetés arra, hogy kerüljünk közelebb egész mivoltunkkal a hozzánk közeledő Eljövendőhöz. De a lelkesedés kevés, és a hangulat megteremtése sem visz önmagában közelebb a találkozáshoz. Kell valami mélyebb, valami rendszeres, valami elmélyült keresés.

Ez a kis kalauz ebben akar és ebben tud segíteni. Kicsiknek és nagyoknak, magányosan készülőknek és családoknak segít végig menni egy lehetséges úton, advent elejétől az Úrral való találkozásig, Karácsony öröméig.

Kívánom, hogy sikerüljön naponta időt szánni erre az útra, tudjuk naponta építeni, egyengetni azt az utat, mely az Úr hozzánk vezető útja. Vagyis tudjuk naponta jobban kitérni lelkünk és szívünk kapuját az Úr számára, hogy Karácsonykor úgy ünnepeljük érkezését, hogy szívünkben ne csak vendég legyen kedves hangulatú estében, hanem egyre mélyebb közösségben tudjuk vele élni életünket.

Az Úr kegyelme, a Szűzanya imája segítsen bennünket ennek az adventnek minden napján!

Imádsággal és áldással:

Spányi Antal
székesfehérvári püspök

Spányi Antal
székesfehérvári püspök

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen. Nem azért küldte el Isten a Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvösséget szerezzen a világnak.”
(Jn 3,16-17)

Az Úr újra szólt Acházhoz. Azt mondta: „Kérj magadnak jelet az Úrtól, a te Istenedtől, akár az alvilág mélységeiből, akár felülről a magasból.” De Acház így válaszolt: „Nem kérek jelet, nem kísértem az Urat.” Erre a próféta azt mondta: „Halljátok hát, Dávid háza! Nem elég nektek, hogy próbára tesztetek az emberek türelmét, még az én Istenem türelmét is próbára tesztitek? Ezért az Úr maga ad nektek jelet: Íme, a szűz fogan, fiút szül, és Immánuelnek nevezi el.”

Izajás 7,10-14

Ki volt Acház király?

Acház Júda királya (ur. Kr. e. 736-716). Az asszír fenyegetettség idején, amikor Jeruzsálem és az egész ország végveszélybe került, Acház jobban bízott a saját okosságában, a politikai szövetségekben, mint a prófétai szóban.

„Amikor elérkezett az idő k teljessége, az Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született...” (Gal 4,4)

„Az ember nem szokott belépni egy házba anélkül, hogy az ajtót nyitóval ne beszélne. A Szent Szűz a Mennyország ajtónyitója.” (Vianney Szent János)

Leonardo da Vinci:
Angyali üdvözlés
(1472) Uffizi Képtár

Mária „igen”-je

A hívó ember csak ritkán kér Istentől jelet. Tudja, hogy Isten rendszerint nem látványos csodákkal, hanem mindennapibb utakon adja tudtul akaratát. Így például a Szentírás és az Egyház tanításán keresztül, vagy a körülményeink által, és nem utolsósorban lelkiismeretünk iránymutatásával. A külső jel inkább csak megerősítésre szolgál. Az angyali üdvözlés Mária nem kért jelet Gábrriel angyaltól, hanem csupán rövid magyarázatot arra, hogy miképpen valósul meg Isten szokatlan terve az ő életében. A Szent Szűz számára elegendő volt Erzsébet valószínűtlen várandósságának a jele.

A keményszívűek esetén más a helyzet. Ők azt sem veszik észre, ha Isten dörömböl a szívük kapuján. Mivel megvan a saját elképzeléseik, ezért akkor sem kérnének a jelekből, ha Isten az égből vagy az alvilágból adna bizonyítékot.

Isten nem kényszerít senkit. Jelei nem cáfolhatatlan bizonyítékok, hanem inkább fölhívások felénk. Olyanok, mint a fölkiáltójelek. Isten a kinyilatkoztatásban mond valami nagyszerűt, főségeket, ami választ ad az ember kérdéseire, amin el kell gondolkozzom. Ha akarom, elutasíthatom az Úr felhívásait, indításait, mint Acház király. De követhetem Mária példáját is, aki ezt mondta: „Íme, az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint.”

Dr. Györök Tibor – szentkeresztplebania.hu

Jean Daniélou bíboros:

Mária szerepe adventi várakozásunkban

Jézus eljött már, mégsem nyilvánította ki magát teljesen, sem az egyesek, sem az egész emberiség előtt. Ezért mondhatjuk azt, hogy Jézus megszületett test szerint a júdeai Betlehemben, de minden emberben külön is meg kell születnie. Ez mibennünk Jézus örök születése, amely az isteni élet egész misztériumát magában foglalja.

Ami az eljövendő Krisztus előkészítésére „abban az időben” történt, ugyanúgy, sőt még igazabban érvényes az Úr lelki-hitbeli érkezésére, amely manapság bensőnkben, a mi személyünkben történik. Ahogyan Mária – a Boldogságos Szűz misztériumának lényegét érintjük most – jelentős egyéni szerepet vitt Jézus történeti születésébe, amikor Őt méhébe fogadta, ugyanígy Jézus mostani eljövételében is kiváló módon, mint előkészítő tevékenykedik. Az Atya egyetlen szavára Mária még mindig, mint Jézus útjának előkészítője vándorol a világban. Ezért van különleges szerepe lelki életünkben, mivel az Úr érkezését készíti elő bennünk.

forrás: szepi.hu

Egy protestáns hitű úriember egyszer azt mondta nekem: „Szeretlek, szeretem a munkádat, és mindent, amit csak teszel, de egyvalamit nem értek: a Szűzanyát. Mindig Máriáról beszélsz.” Erre én azt feleltem neki: „Ha nincs Mária, nincs Jézus – ha nincs anya, nincs fiú.”

Kalkuttai Szent Teréz Anya

„Harmatozzatok, egek, onnan felülről, és ti, felhők, hullassatok győzelmet!” (Iz 45,8)

„Jézus születésének hírüladása a történelem legdöntőbb, legforradalmibb pillanatát beszéli el. A helyzet felkavaró, minden megváltozik, a történelem a feje tetejére áll. [...] Amikor karácsonykor vagy az angyali üdvözlés napján megvalljuk hitünket, letérdelünk ez előtt a misztérium előtt. Ez az a pillanat, amikor minden megváltozik, gyökerestől.” (Ferenc pápa)

A hatodik hónapban az Isten elküldte Gábor angyalt Galilea Názáret nevű városába egy szűzhöz, aki egy Dávid házából való férfinak, Józsefnek volt a jegyese, és Máriának hívták. Az angyal belépett hozzá és megszólította: „Üdvözlégy, kegyelemmel teljes! Veled van az Úr! Áldottabb vagy minden asszonynál. [...] Ne félj, Máriá! Kegyelmet találtál Istennél. Gyermekeket fogansz, fiút szülsz, és Jézusnak fogod elnevezni. [...] Az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak trónját, és uralkodni fog Jákob házán örökké, s országának nem lesz vége.”

Lk 1,26-33

Mikor kezdődik az advent?

Mindig a karácsony előtti 4. vasárnap.

„Lelkem várja az Urat, jobban, mint az ő a hajnalt, várja Izrael az Urat. Mert az Úrnál az irgalom és bőséges nála a megváltás.” (Zsolt 130,6-7)

Mit jelent az „advent”?

A latin „adventus Domini” liturgikus kifejezés rövidítése, jelentése: az Úr eljövele. Az advent az egyházi év kezdete, az Úr érkezésének előkészületi ideje. Ebben az időszakban az Egyház Krisztus három eljövételét ünnepli, éli át.

- **Jézus első eljövele:** az Ő test szerinti születése. Ezt az eljövételt várta a választott nép, ezt hirdették a próféták.
- **Második eljövétel:** Jézus eljön minden hívő emberhez egyénileg is. Ez az eljövétel egy egész életen át tart, tökéletesedik, betetőzése lesz az üdvösség.
- **Harmadik eljövétel:** Jézus eljön a világ végén – mindenki számára láthatóan. Eljövetelével „új ég és új föld” támad. Senki nem tudja, mikor lesz ez, de azt tudjuk, hogy erre a harmadik eljövételre felkészít bennünket a második. Csak legyünk éberek!

Hogyan készülünk Jézus Krisztus születésének ünnepére?

Ennek az időszaknak a legnagyobb kísértése, hogy a minél kellemesebb karácsonyi hangulat megteremtésének érdekében megfélemezünk a lényegről, vagy egész egyszerűen már nem jut időnk rá. Fontoljuk meg, hogy a külsőségek, a „körítés” csak annyiban fontosak, amennyiben a lelki előkészületünket szolgálják. A legfontosabb készüllet az, hogy a szívünket felkészítsük Jézus eljövételére!

Van valamilyen előírás az adventi várakozásra vonatkozóan?

Az Úr eljövételére bűnbánó lélekkel készülünk! Régebben az advent ideje böjti időnek számított, és egészen a legutóbbi évtizedekig kerülték az adventi időszak alatt a zajos mulatságokat, a táncot, és lakodalmat sem tartottak. Jelenleg nincs böjti előírás, de a visszafogottság, csend, több ima és lelki olvasmány mind erősen ajánlott. Nagyon fontos továbbá: ahhoz, hogy tiszta szívvel várakozhassunk, ünnepelhessünk, az adventi időben éljünk a bűnbocsánat szentségével!

A várakozás megszentelése

Ha valaki megígéri a látogatását, úgy szép, hogy szeretettel várjuk érkezését. Minél jobban szeretünk valakit, minél kedvesebb számunkra az illető, annál izgalmasabb ez a várakozás.

Szeretnénk, hogy vendégünk jól érezze magát nálunk, ezért szépen kitakarítunk, és rendbe tesszük a dolgainkat. Ezenkívül olyasmikkel is készülhetünk az érkezésére, amiket ő különösen szeret: lehet a kedvenc étele, a kedvenc virága, zenéje...stb.

Jézus a szívünkben szeretne lakni.
Mit gondolsz, vajon Ő minek örülne igazán?
(íme néhány ötlet)

türelem
őszinte bűnbánat
jókedv
éneklés
békesség
Szentírás-olvasás
kevés nyafogás
jócselekedetek
adománygyűjtés
mértékletesség
ima
csend
SZENTGYÓNÁS
ministrálás
SZENTMISE
roráte mise

Miért kell ilyen hosszú várakoznunk?

Azért, hogy karácsony titka megérlelődhesen bennünk, és alkalmasak legyünk a közénk érkező Isten minél teljesebb befo-gadására.

„Az Úr érkezésére három magatartásforma felvételével készülünk. Figyeljete jól: három magatartásforma! Az első az állandó öröm, a második az állhatatos ima, a harmadik a folytonos hálaadás.” (Ferenc pápa)

Mi az a rorate mise?

Hajnali mise az adventi időszakban. Az elnevezése a kezdőénekből származik: *Rorate caeli desuper...* (Harmatozzatok magasságos egek...). A hajnal a várakozás és a reménykedés időszaka. A korán keléshez szükség van önfegyelmre, vagyis az időbeosztásunkat is alávetjük Istennek, ill. a várakozásnak.

Biblia

Ó- és Újszövetségi Szentírás

„A Szentírást olvasni annyi, mint Krisztustól tanácsot kérni.” (Assisi Szent Ferenc)

Mit szimbolizál a gyertya?

Mint a világosság forrása Krisztus jelképe. Mivel a gyertya önmagát fölemésztve világít, ezért jelképe az önzetlen szolgáltatnak is. Ezek mellett szimbóluma még az éberségnek és a várakozásnak.

Mikor kell meggyújtani az újabb gyertyákat?

Vasárnap vagy szombat este.

Milyen színű legyen a gyertya a koszorúkon?

Szép, ha a liturgikus színekhez igazodnak a gyertyák (három lila és egy rózsaszín), de ez nem szabály.

Mit fejeznek ki az adventi liturgikus színei?

A lila kifejezi a bűnbánatot, a böjtöt és a várakozást is. A harmadik vasárnap (*Gaudete vasárnap* v. *Örömvasárnap*) színe viszont a rózsaszín, mert itt már van okunk az örömezésre is, hiszen az Úrjövet már közel van.

Ha nem ismered, itt meghallgathatod az *Adventi hírnök*, ill. az *Ó, jöjj, ó, jöjj, Üdvözítő* című dalokat!

A gyertyagyújtás családi ünnepe

– egy lehetséges felépítés

- GYERTYAGYÚJTÁS:** Először meggyújtjuk az aktuális gyertyát/gyertyákat.
- ÉNEK:** *Adventi hírnök* kezdetű dal megfelelő versszaka
- KÖNYÖRGÉS:**
 - Hogy ne féljünk, ha ránk tör a sötétség...
válasz: *Jöjj el, Uram/Urunk Jézus!*
 - Hogy taníts minket a Te utadat járni...
válasz: *Jöjj el, Uram/Urunk Jézus!*
 - Hogy segíts nekünk jobb emberré válni...
válasz: *Jöjj el, Uram/Urunk Jézus!*
- ÉNEK:** *Ó, jöjj, ó, jöjj, Üdvözítő*, ill. örömvasárnaptól kezdve egy-egy tetszőleges karácsonyi dal.¹
- ZÁRÓIMA:** Mindenki, aki szeretne megköszön, kér vagy csak egyszerűen mond valamit Istennek, hiszen Ő megígérte: „*ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.*” (Mt 18,20)

Végül az elhangzott szándékokra egy közös *Miatyánk* és/vagy *Üdvözlégy*.

¹ A gyerekek különösen élvezik, ha ők választhatják ki az énekeket, de arra érdemes figyelni, hogy annyi versszakot, ill. dalt énekeljünk, amennyi a gyerekek életkora és a család esti időbeosztása alapján a legmegfelelőbb.

Adventi hírnök

1. hét:

Adventi hírnök, friss fenyőág.
Lobog az első gyertyaláng!
Karácsonyt várva lázban a föld,
Isteni gyermeket köszönt.
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr!

2. hét:

Adventi hírnök, friss fenyőág,
Lobog már két kis gyertyaláng!
Ha zörget Jézus, jól figyelj ám,
Betér a szívünk ajtaján!
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr!

3. hét:

Adventi hírnök, friss fenyőág,
Lobog már három gyertyaláng!
Múlnak az évek, életünk száll,
De utunk végén Jézus vár!
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr!

4. hét:

Adventi hírnök, friss fenyőág,
Lobog már négy kis gyertyaláng!
Azt mondta Jézus: visszajön még,
Újjá lesz akkor föld és ég!
Ujjong a szívünk, dalra gyúl,
Nincs már messze az Úr!

Ó, jöjj, ó, jöjj, Üdvözítő

Ó, jöjj, ó, jöjj, Üdvözítő,
beteljesült már az idő!
Törd át az ég zárt ajtaját,
vár a világ sóvárgva rád!

Megnyílt az ég harmatozva,
Meváltónkat hogy lehozza;
ég felhői, nyíljatok szét,
hozza Jákob fejedelmét!

Föld, virulj ki, völgyön-halmon
viruló zöld hadd fakadjon;
nyílj ki, földnek szép virága,
Dávid házának királya!

Ó, fényes Nap, ó, szép csillag,
téged vágyunk mi látni csak.
Kelj fel, Napunk, fényességed
űzze el a sötétséget!

Az Emberfiának eljövetelekor úgy lesz, ahogy Noé napjaiban történt. A vízözön előtti napokban ettek-ittak, nősültek, férjhez mentek egészen addig, amíg Noé be nem ment a bárkába, s jött a vízözön, és el nem ragadta mindnyájukat. Ugyanígy lesz az Emberfiának megjelenésekor is. Akkor, ha ketten lesznek a mezőn, az egyiket fölveszik, a másikat otthagadják. Ha két asszony örül a malomban, az egyiket fölveszik, a másikat otthagadják. Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok. Gondoljatok erre: Ha a ház ura tudná, hogy melyik órában jön a tolvaj, bizonyára virrasztana, és nem engedné, hogy házába betörjön. Legyetek hát készen, mert az Emberfia abban az órában jön el, amelyikben nem is gondoljátok!

Mt 24,37-44

„Advent idejét azért kaptuk, hogy befogadjuk a felénk jövő Urat, hogy megvizsgáljuk Isten iránti vágyakozásunkat, hogy előre tekintsünk és felkészüljünk Krisztus visszatérésére.”
(Ferenc pápa)

„Az ember sokkal jobban megbecsüli az olyan dolgot, amiért várnia, küzdenie és szenvednie kellett.”
(Szerb Antal – író)

„Legyetek hát éberek!”

[...] Noé kortársai nem azzal vették, amit tettek, hanem azzal, ami tetteikből kimaradt. Csendesen és egyetemesen kihagyták Istent az életükből; az önfenntartásból és a fajfenntartásból hiányzott a lényeg: hogy egyáltalán miért és mivégett vagyunk a világon.

Ma is Noé korát éljük. Kezdd el építeni a bárkád! Mentsd meg testvéreidet, családot, plébániádat – azt, aki még megmenthető. Ha Isten szavára a megtérés útjára léptél, hívd másokat megtérésre. Azonban kevés lesz már a lelki, belső megtérés: bárkák kellenek... Olyan Istentől lefoglalt terek, kolostorok, otthonok, emberi szeretetszövetségek, ahová nem hatol be a vízözön szennyes árja, hanem mintegy hátára veszi bárkákat és hordja mindaddig, amíg tart az ítélet, amelyet az Istent feledők maguknak készítettek. Hiszen nem Isten bosszúja az, ha az élet és létezés végső célját feledő, állati szintre visszazuhan emberiség belefullad saját értelmetlenségének tengerébe... [...]

Vigyázz a statisztikákra, illetve a mögöttük működő, a nyíltan hangoztatott vagy csak sugallt ideológiára: hogy amit a többség csinál, az a jó. Légy óvatos azokkal a kijelentésekkel szemben, melyek folyton azt kérik számon az Egyháztól, hogy miért nem beszél a modern világ nyelvén.

Noé sem beszélt kortársai nyelvén. És a názáreti Jézusnak sem az volt a célja, hogy a kortárs vallási irányzatokkal, politikai felfogásokkal dialogizáljon, hanem hogy kinyilatkoztassa az Atyát. Keresztre is feszítették. Egyháza azonban bárkává lett, amelyet keresztje kormányoz, és Ő, a Feltámadott velünk utazik benne mindaddig, míg a Galamb, a Lélek el nem hozza az új ég és új föld olajágát.

Barsi Balázs–Telek Péter-Pál: Magasság és mélység

ADVENTI IMÁDSÁG

Jürgen Moltmann nyomán

Urunk, Jézus Krisztus,
várjuk eljöveteled, várjuk a békét,
mert annyi békétlenség van
kívül a világban és bent a szívünkben!

Várjuk eljöveteled,
mert ebben a hazug világban
egyre inkább az igazságra éhezünk.
Annyi igazságtalanság sújtja
a népeket és az embereket.

Várjuk eljöveteled,
mert szomjazzuk a szabadságot,
és mindnyájan a bajok és bűnök
bilincseiben kínlódunk.

Add vissza reménységünket,
amit elvesztettünk!

Add meg újra a szeretetet azoknak,
akik idegenkedve viselkednek egymással szemben!

Nyisd meg szívünket, hogy felragyogó örömet
megtapasztalhassuk életünkben!
Kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

„Figyelnünk kell az Úrra, nem szabad bóbiskolnunk, virrasztanunk kell! Életünk végén számon fogja kérni a ránk bízott javakat; ezért ébernek lenni azt is jelenti, hogy felelősek vagyunk, vagyis hűségesen őrizzük és kezeljük ezeket a javakat.”
(Ferenc pápa)

Miben más az adventi liturgia?

Adventben nem éneklünk *Dicsőséget*, kevésbé díszítjük az oltárt, s az orgona szerepe is visszafogottabb. Ez kifejezi a csendes várakozást. Karácsonykor aztán az angyalok karával énekeljük együtt, hogy *Dicsőség a Mennyben Istennek...*

„Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mélységes türelem, amely szépségében és jelentésében semmivel se kevesebb annál, amire vár.”
(Pilinszky János)

„Az éber szív titka abban rejlik, hogy a meghallásra képessé formáljuk szívünket.”
(XVI. Benedek pápa)

„A várakozással Isten tágitja a vágyunkat, a vággyal tágitja a lelket és kitágításával egyre több befogadására teszi képessé.”
(Szent Ágoston)

Jó várakozás nélkül CSAK ÖNÁMÍTÁS AZ ÜNNEPLÉS!

Most kétféle várakozásba kapcsolódunk be: a kismama Mária és az ószövetségi választott nép várakozásába. Mária várja újszülöttét – mi az utolsó hetek izgalmaiban csatlakozunk hozzá. Egy kismama életében az utolsó hetek valódi izgalommal telnek: vajon milyen lesz az arca? Vajon mennyire változtatja meg az életemet? Vajon mennyire vezet engem Istenhez, mennyire közvetíti felém Őt? A kismamával együtt várakozva hasonló kérdések bizsergetik a szívünket: vajon milyen lesz ennek a karácsonynak az arca? Mennyire változtatja meg az életemet az Újszülött? Mennyire vezet engem ez az ünnep Istenhez?

Jól találta ki a Teremtő, hogy az újszülöttre kilenc hónapot kell várnunk: nincs olyan okos, szerető, felkészült ember, aki egy gyermeket három nap alatt be tudna fogadni, tudná értékelni ennek örömét, és szívesen vállalná a változások kötelességeit. Ehhez hónapok, hetek kellenek. Ha egy emberi újszülöttet nem lehet pár nap alatt befogadni, hogyan meri bárki is azt képzelni, hogy az újszülöttként élénk lépő Krisztust be tudná fogadni pusztán a karácsonyi szertartásokon való részvétellel? Ne ámítsuk magunkat: az ünnep gazdagságát nem lehet befogadni egy, két, három nap alatt. Épp ezért nem elég az éjféltől szentmise, hanem elengedhetetlen a hosszú készülődés.

A másik várakozás az ószövetségi választott népé: évszázadok óta várják a Messiást, mert a próféták üzenetei és az idegen katonák kardjai megtanították őket arra, hogy maguktól nem tudnak szeretetben, vallásos tisztaságban és politikai függetlenségben élni. Életbevágó várakozásukban ki is dolgozták, hogyan fog érkezni felnőtt személyként a Messiás, hogyan kell átadni neki a stratégiai fontos pontokat, s hatalmát hogyan kell fegyveresen is elősegíteni. Technikailag mindent megtettek a várakozás tökéletességéért, csak éppen nem ismerték fel, amikor megjött az, akit vártak. Abba a hibába estek, hogy pontosan tudni vélték a Messiás érkezésének célját, körülményeit és következményeit. Megrendítő figyelmeztetés ez az új választott népnek: nehogy a karácsonyi várakozásunk technikailag ugyan tökéletes készület legyen karácsonyfával, ajándékokkal, takarítással, főzéssel, aztán mégis lemaradjunk az „Igaziról”. [...]

A karácsony lényege éppen a születés, az új, a nyitottság, a meglepetés. Hagyjuk magunkat meglepni Istentől!

Persze azt is tudjuk: az Ő érkezése nem érdem, és semmilyen tökéletes készülettel nem kényszeríthető ki. Érkezése ajándék. S hatalmánál fogva képes akkor is meglepni minket, ha készületünk igénytelen volt – ha istállót készítettünk neki. Akinek volt

már rettenetesen elrontott karácsonya, az talán többet megértett akkor belőle, mint sok „kellemes” ünnepléskor. Ilyenkor mélyebben megérthetjük: akkor is megszületett, ha semmi nincs rendben, ha hatalmas sötétséget kínálok én, a családom, az egyházam, az országom. Akkor is ünnep van, ha minden emberi elromlott.

A Gyermeke sötétségbe születik. A sötét jelenti a hiányt, a fény hiányát, fogyatékoságunkat, de bűneinket, tudatos sötétségünket is. [...] Bármilyen sötétség is van bennem és körülöttem, bármilyen istállót kínálok is, ha akar, meg tud születni. Az istenit nem lehet feltartóztatni: sem fogyatékoságaimmal, sem bűneimmel. Nagy vigasz ez: nincs hatalmamban megidézni Őt, de elűzni sem tudom. Ma is szállást keres a Szent Család, a születendő Kisded, és sokszor csak istálló helyet adunk, adok. De ide is meg tud születni. Örömhír, hogy nem érdemeim szerint születik meg, nem az enyém az első lépés, hanem a nagyvonalúság, az előre-szereteté. S épp ezt kell eltanulnunk: akkor szeretni, esélyt adni,

amikor még nem érdemli meg a másik, amikor még nem bizonyított. Nem azért szeretni, mert jó, hanem azért, hogy jobb legyen. Istent nem tudjuk megérdemelni vagy kierőszakolni, de nem tudjuk feltartani vagy elűzni sem. [...]

Karácsonykor a hétköznapi porától és bűneinktől megterhelte szeretetet akarjuk megtisztítani, felidézni, pulzusát megtapintani. Ebben Mária várakozása az igazi, s ebbe kell bekapcsolódnunk: az alázatosan nyitott, a következményeket teljesen vállaló, imádkozó várakozásba. Ezért nem tennünk kell valamit a várakozásban, hanem vissza kell lépünk: okos, tapasztalt, mindentudó énünket kell háttérbe szorítani böjtöléssel, a nemtudás nyitottságával, az Újszülöttre figyelő önfelejtéssel, a meglepetésnek előre örülő bizalommal. Nehogy egy „magunk fabrikálta” karácsony ünnepeljünk, hanem a lüktető Szeretethez azt a többletet, újdonságát, dinamikáját, amelyet Isten adni akar nekünk. Hagyjuk magunkat meglepni!

Dr. Papp Miklós
görögkatolikus pap

„Nézd, az ajtóban állók és kopogók. Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele eszem, ő meg velem.”
(Jn 3,20)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉS:

○ Tudod, mi a Biblia legutolsó mondata? ☺ Szerinted miért pont ez?

„Ahhoz, hogy elménket arra készítsük, hogy üdvözljük az Urat, aki – ahogy a Hitvallásban mondjuk – egy napon eljön ítélni élőket és holtakat, meg kell tanulnunk felismerni Őt a mindennapi élet eseményeiben. Ezért az advent, hogy úgy mondjam, egy intenzív edzés, amely határozottan ahhoz irányít bennünket, aki már eljött, aki eljön, és aki folyamatosan jön.”
(Szent II. János Pál pápa)

„Az Úr jön, mindig jön. Ha van füled a hallásra és szemed a látásra, életed bármely pillanatában felismered Őt. Az élet advent; az élet az Úr eljövételének felismerése.”
(Henri Nouwen – holland pap, teológus)

Szüntelen Ádventben!

Életünk vezérgondolatává kellene tennünk, hogy az újra eljövendő Úr érkezésének örvendezzünk, és megérkezésére méltók legyünk. Az kellene, hogy fő gondunk legyen, milyen elfoglaltságban talál minket, és szolgálatában hűségesnek talál-e minket. Az eljövendő világ sajátságosan igazibb és ugyanakkor más, mint a mostani.

Ha így tennénk, életünkben sok minden nagy kicsivé lenne, sok kicsi pedig nagyga lenne. Minden a maga valóságos méretében mutatkozna, és hazugságunk lelepleződne a jövőndő igazság színe előtt. Igen, az őshazugság ereje az, hogy a valóság arányait – Isten, világ, örökkévalóság, idő – állandóan ellenkezőleg mutatja. Az árnyékos mulandót csalogató, éles fénybe állítja, hogy szívünket reá függesszük, és az igazi fényt elveszítsük szemünk előtt. De az eljövendő világ világossága leleplezi a csalást, és ha ezt szemünk előtt tartjuk, szabadok vagyunk.

Heinrich Spaemann
– német katolikus pap, író

Lukátsi Vilma HA SZEMBE JÖN

Ádvent idején szembe jön velünk
földi vándornak öltözötten
ünnepe-várásunk országútján,
lélek-terhelő nagy ködökben...

Gyertya kell! – Égő, tiszta lángú,
szív-didergető éjszakába,
hogy meg ne csalja virrasztásunk
neon-reklámok tarkasága.

Gyertya kell! – Égő, szelíd lángú,
és kéz, amely magasra tartja,
és... egy másik aki segítsen,
ha annak elfárad a karja!

Gyertya kell! – Sok kis égő gyertya,
és lángokat hordozó kezek,
hogy amikor szembe jön velünk,
el ne kerüljük Őt, emberek!

A császárnő látogatása

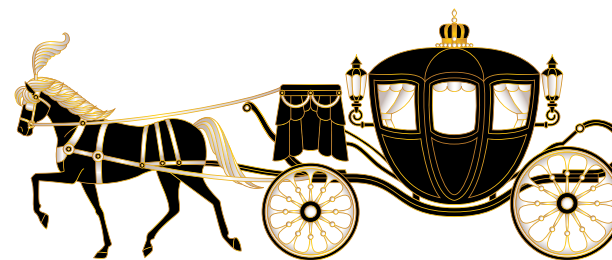
Egy régi história szerint valamikor régen a cári Oroszországban az uralkodónő elhatározta, hogy meglátogatja az országot. Látni akarta, hogy hogyan él a népe, mert erről nem sokat tudhatott meg a palotájából.

Patyomkin, a cárnő minisztere élvezte, hogy az uralkodó mellett élhet, ahol gazdagság és pompa veszi körül. Az egyáltalán nem érdekelte, hogy milyen nagy szegénységben élnek az emberek az egész országban. Hogy az ő kényelmes élete megmaradhasson, eltitkolta a cárnő előtt a nép nyomorát. Egyre csak azt mondogatta úrnőjének: a nép nagyon boldog és elégedett. Minden jó, úgy ahogy van.

Amikor tudomást szerzett a cárnő szándékáról, Patyomkin rettentően megijedt. Biztosan elűzik a palotából, ha kiderül a valóság, és úrnője meglátja, hogy alattvalói mekkora szegénységben tengődnek. Ennek nem szabad megtörténnie!

Hogy elkerülje a bajt, elrendelte az egész országban, hogy az utak mentén, amerre a cárnő elhalad, papírból csodálatosan szép házakat készítsenek, amelyek messziről szépen mutatnak. Körötte vidám gyerekek ugrándoznak, és mindenki mosolyogva integessen, amikor a cárnő hintója elhalad előttük.

Patyomkin terve bevált: sikerült elhíttatnie az uralkodónővel, hogy országában csupa boldog ember él.

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

○ Mit gondolsz – így, karácsonyra készülve – mire akarja felhívni a figyelmünket ez a történet?

○ Istent vajon meg lehet így tévesztetni?

○ Gondolkodtál már azon, hogy vajon miért nem egy palotában született meg Isten Fia?

○ Számodra melyik jelent többet az alábbiak közül, és miért?

- egy gyönyörű szép torta a cukrászdából

- vagy édesanyád kakaós csigája

Az élvezet mint bálvány

– Sarah bíboros a mértékletességről

Ne higgyük, hogy képesek leszünk keresztényként élni, ha az Isten nélküli világ minden magatartásformáját átvesszük. Ha nem aszerint élünk, amit hiszünk, akkor oda jutunk, hogy aszerint fogunk hinni, amint élünk. Kereszténynek lenni nem csupán lelki hangulat, hanem életállapot. [...] Hogyan is tarthatjuk magunkat Krisztus tanítványainak, ha fényűzésben élünk, hiszen neki nem volt hová lehajtania a fejét? [...]

A fogyasztói társadalom az örömből és a birtoklásból önmagáért való célt, tehát bálványt csinál. Mint minden bálványimádás, úgy a fogyasztás is mindenáron elfordítja az embereket Istentől. A mértékletesség az a mérték, az az egyszerű józanság, amely védelmezi bennünk a belső életet és a szemlélődés felé irányít. [...]

Hiszem, hogy újra fel kell fedeznünk a mértékletesség értelmét. Meglepődöm azon, hogy a gazdag országokban már nem tudnak egyszerű módon ünnepet rendezni és örülni. Az örömet nem okvetlenül az eszközök használatában megmutatkozó szélsőséges-ség, mértékvesztés és tobzódás szerzi meg. A keresztény mértékletesség az egyszerű és szerény családi örömeinkben fejeződik ki. Sajnos a modern kommunikációs technika mindig a szélsőséges képeket terjeszti és ezzel a kívánságokat és az irigységet gerjeszti. A mértékletesség szabállyá lett. [...]

Ahelyett, hogy kezünket kitárnánk a természet felé, hogy elfogadjuk és meg-

oljunk azon lehetőségek előtt, amelyeket felajánl nekünk, mi birtokolni, manipulálni és leigázni akarjuk. És ezzel belépünk annak az embernek a szorongásába, aki mindig többet akar, és elszomorodik azon, hogy még nem birtokol eleget. Ez érvényes az egyénre és a társadalomra is. A szomoruság és a nyugtalanság a mértékletesség mérgező gyümölcsei.

Ezzel szemben én az örömteli önkorlátozásra hívok mindenkit. 1993-as liechtensteini beszédében Alekszandr Szolzsenyicin megjegyezte: „Eljött az ideje, hogy korlátozzuk vágyainkat. Nehéz azokból valamit is feláldozni vagy valamiről is lemondani, mert mind a magán-, mind a társadalmi életünkben már régen a tenger fenekére dobtuk az önkorlátozás aranykulcsát. Már pedig az önkorlátozás minden szabadsággal rendelkező ember elsődleges és legbölcsebb cselekvése. [...] Igazi lelki kielégülést csak akkor tapasztalhatunk, ha nem engedünk a kielégülésnek, hanem visszautasítjuk megragadását. [...] Önmagunk korlátozása az egyetlen helyes, üdvözítő út. Ez segít megtalálni a Magasságbeli tudatát, aki fölöttünk van, és megtalálni egy elveszett érzést: az Isten előtti alázatosságot.” Ez a gondolat nagy jelentőségű. Végül is, ami a

mértékletességben kockára van téve, az az Isten imádásának a képessége. A fogyasztás túlzása aláássa a szemlélődő életet és a hatalom illúzióját kelti. A fogyasztói társadalom megrészegül, az embert Isten ellen lázítja. Amint a tántorgó ember, aki sokat ivott, a nyugati ember kihívja Istent és visszautasítja imádását. Mindenhatónak hiszi magát éppen akkor, amikor olyan gyöngy, amilyen eddig soha nem volt.

A mértékletesség és a fogyasztás lerontja az emberek közötti barátságot és feloldja a kötelekeket, amelyek egyesítették a nemzeteket. „Ha nem tanuljuk meg határozottan megfékezni vágyainkat és igényeinket, és nem rendeljük alá érdekeinket erkölcsi követelményeknek, akkor az emberiség széttépi önmagát, mert az emberi természet legrosszabb vonásai kimutatják a foguk fehérjét. [...] Ha egy személy nem irányul magasabb értékek felé, mint csupán az önmagával való törődés, akkor elkerülhetetlen, hogy a korrupció és a dekadencia győzedelmeskedjék” – mondta Alekszandr Szolzsenyicin ugyanazon beszédében.

Nehéz kilépni ebből a logikából. A fogyasztói társadalom olyan rendszer, amely által minden ember leláncoltnak tűnik. Korunk keresztényeinek a feladata, hogy találékonyak legyenek, még ha ez bizonyos kirekesztéssel jár is. Hiszem, hogy bátorság szükséges a prófétai cselekedetekhez. Ratzinger bíboros írja a *Beszélgetés a hitről* című könyvében: „A kereszténynek ma jobban, mint bármikor, tisztában kell lennie azzal, hogy egy kisebbséghez tartozik, és szemben áll mindazzal, ami az Újszövetség szóhasználata szerinti »evilág szelleme« előtt logikus, nyilvánvaló és helyes. A keresztény legsürgetőbb feladatai közé tartozik, hogy újra magáévá tegye a nonkonformizmusra való képességet, tehát, hogy ellent tudjon állni az őt körülvevő kultúra számos irányzatának.”

A mértékletesség az öröm és a jóindulat forrása. A keresztényeknek ki kell találniuk a munka és a fogyasztás új formáit. A keresztények ezen a területen is a fogyasztói világban a belső ellenállás emberei.

részlet Robert Sarah: *Esteledik, a nap már lemenőben* c. könyvéből

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

- Az én életemben mi/mik veszélyeztetik az Istent megillető helyet?
- Mennyire vagyok képes korlátozni a vágyaimat?
- Szoktam bőjtölni egy-egy szándékra? (bőjtői időszakokon kívül)

„Ne hagyjuk, hogy az evilági dolgok, az anyagi valóság uralkodjanak felettünk, inkább mi irányítsuk azokat. Ha ezzel szemben hagyjuk, hogy befolyásolják életünket, sőt főként kerekedjenek, akkor nem vesszük észre, hogy van valami, ami sokkal fontosabb: végső találkozásunk az Úrral. Ez a fontos, ez a találkozás. A mindennapok eseményeit ennek a találkozásnak a távlatára irányítsuk!” (Ferenc pápa)

Alekszandr Szolzsenyicin
Nobel-díjas orosz író, aki tizenegy évet töltött börtönben és munkatáborban, mert szót emelt Sztálin ellen.

Robert Sarah
Esteledik, a nap már lemenőben
(Szent István Társulat)

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincset a földön, ahol moly rágja és rozsdá marja, s ahol betörnek és ellopják a tolvajok! A mennyben gyűjtsetek kincset, ahol nem rágja moly és nem marja rozsdá, s ahol nem törnek be és nem lopják el a tolvajok! Ahol a kincs, ott a szív is.”
(Mt 6,19-21)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Előfordult már velem, hogy valami igazán jelentősről lemondtam egy másik ember javára?

○ Veszítettem el olyan tárgyat, amihez különösen ragaszkodtam?

○ „Boldogok a lélekben szegények...” – mondja Jézus. Tudom, hogy ez mit jelent?

„Ritkán gondolunk arra, amink van, és túl gyakran arra, amink nincs. Ez a magatartás több nyomorúságot okozott már az emberiségnek, mint az összes háború és járvány együttvéve.”
(Arthur Schopenhauer – német filozófus)

„A tökéletesség útja a kereszten át vezet. Nincs életszentség lemondás és lelki harc nélkül...”
(KEK 2015)

A különleges drágakő

Egyszer egy bölcs indián asszony egy távoli faluból tartott hazafelé. Útja a hegyeken keresztül vezetett, és a több napig tartó gyaloglás közben egyszer egy folyóparton állt meg megpihenni. Ahogy lehajolt, hogy vizet merjen a folyóból, és szomját oltsa vele, egy fényesen csillogó követ vett észre a sekély vízmederben. Egy drágakő volt, ami ránézésre nagyon értékes lehetett. Kivette a folyóból a drágakövet, a zsákjába tette, majd miután kicsit megpihent, folytatta útját a hegyen át.

Másnap egy vándorral találkozott, aki szegénynek és nagyon éhesnek nézett ki. Az asszony meg is kínálta őt étellel, és ahogy kinyitotta zsákját, a vándor észrevette a csodálatos drágakövet.

„Úgysem adná nekem, miért is tenné...” — tűnődött magában szomorúan a vándor, de végül csak megkérdezte az indián asszonyt, hogy megkaphatná-e a különleges követ. Legnagyobb meglepetésére az asszony gondolkodás nélkül odaadta neki. A vándor leírhatatlanul boldog volt, mert tudta, hogy a kő árából egész hátralévő életében biztosíthatja anyagi biztonságát. Hálásan megköszönte az ajándékot, majd elbúcsúzott jóttevőjétől.

A bölcs indián asszony is folytatta útját, ám néhány nappal később a vándor megkereste őt, és kezében a különleges drágakővel így szólt:

— Gondolkodtam. Még egyszer hálásan köszönöm Neked az ajándékot, tudom, hogy mennyire értékes ez a kő, amit nekem adtál. Mégis visszaadom, mert abban reménykedem, hogy valami sokkal értékesebbet kaphatok Tőled. Kérlek taníts meg arra, ami a lelkemben van, és képessé tett rá, hogy nekem add ezt a drágakövet.

forrás: hasznaldfel.hu

A királynő rózsái

Élt egyszer az országban egy igazán kivételes királynő, Erzsébet. Azt beszélnek róla, hogy már gyermekkorában kitűnt: ő egészen más, mint a többi királynő. Nem illegette magát a fidres-fodros ruháiban, nem parancsolgatótt kénye-kedve szerint az udvari szolgálóknak, sőt épp ellenkezőleg: mindig kedvesen szólt hozzájuk, és még azt is megtiltotta nekik, hogy úrnőnek szólítsák!

Különösen szerette hallgatni azokat a történeteket, amelyek a názareti Jézus életéről szóltak. A kis királynőt teljesen elbűvölte Jézus jósága, legfőképp az, ahogyan a betegekkel és a szegényekkel törődött. Minden vágya az volt, hogy egy nap olyan jóságos ember lehessen, mint Ő.

Telt, múlt az idő, és a kis királynő szíve egyre jobban megtelt jóindulattal és szeretettel. Amikor ifjú hölgy lett, feltűnt neki, hogy a palotában milyen temérdek sok maradék gyűlik össze a lakomák után, míg az emberek közül sokan éheznek a városban. Elhatározta, hogy összegyűjti a megmaradt ételt, és időnként kiviszi az éhezőknek a várfalon túlra. Mindig annyit vitt, amennyit csak elbír egy nagy kosárban. Tette azonban hamar kitudódott: — *Hogy képzeled, hogy érintkezel azzal a koszos, bűdös népséggel! Szégyent hozol ránk! Többet elő ne forduljon! Még a végén az egész vagyonunkat kihordod nekik...*

Bár mindig szófogadó lány volt, nem tudta megtartani rokonai parancsát, mert azt a másik kérést, ott mélyen a szívében, azt sokkal erősebbnek és igazabbnak érezte.

Történt egyszer, hogy épp kenyérdarabokat készült vinni a szegényeknek a kötényébe rejtve, amikor útközben valaki megállította: — *Mégis mi van a kötényedben?* Szegény Erzsébet ijedtében azt felelte: — *Csak rózsák.* De nagyon megrémült, hogy hazugság hagyta el a száját. Arcát kezébe temette, köténye pedig szétbomlott. És láss csodát, a szétnyílt kötényből valóban gyönyörű rózsák hullottak szerteszét!

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Te szeretnél hasonlítani Jézusra?

○ Mi lehetett az a másik kérés, ott mélyen a királynő szívében? Kinek a hangja lehetett ez?

○ Te hallottál már ilyesmit a szívedben?

○ Az étkezések előtt imában azt kérjük Istentől, hogy áldja meg az ételünket. Mit jelent számodra ez az áldott étel? Hogyan viszonyulsz hozzá? Hogyan kellene helyesen viszonyulnunk hozzá?

„Az étel eldobása olyan, mint lopni a szegények és éhesek asztalától.”
(Ferenc pápa)

Ezekben a napokban Júdea pusztájában fellépett Keresztelő János, és így prédikált: „Tartsatok bűnbánatot, mert közel van a mennyek országa!” Ő az, akire Izajás próféta utal, amikor ezeket mondja: „A pusztában kiáltónak szava: Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!” János teveszőrből készült ruhát viselt, csípőjét pedig bőrvé vette körül, sáska és vadméz volt az eledele. Kiment hozzá Jeruzsálem, egész Júdea és a Jordán egész vidéke. Megvallották bűneiket, s ő megkeresztelte őket a Jordán folyóban. Amikor látta, hogy sok farizeus és szaduceus jön megkeresztelkedni, így szólt hozzájuk: „Viperák fajzata! Ki tanított benneteket arra, hogy fussatok a közelgő harag elől? Teremjétek a bűnbánat méltó gyümölcsét! Ne gondoljátok, hogy arra hivatkozhattok: Ábrahám az atyánk! Mondom nektek: ezekből a kövekből is tud az Isten Ábrahámnak fiakat támasztani. A fejsze már a fák gyökerén van: Ki-vágnak és tűzre vetnek minden fát, amely nem terem jó gyümölcsöt. Én csak vízzel keresztelek, hogy bűnbánatra indítsalak benneteket, de aki a nyomomba lép, az hatalmasabb nálam. Arra sem vagyok méltó, hogy a saruját hordozzam. Ő Szentlélekkel és tűzzel fog benneteket megkeresztelni. Szórálpátja már a kezében van. Kitakarítja a szérűjét, a búzát csűrbe gyűjti, a pelyvát pedig olthatatlan tűzbe vetve elégeti.”

Mt 3,1-12

Engedjük, hogy a Lélek tüze megtisztítson bennünket!

Az Úr Jézus földi működésével ítélet kezdődött a világon, mert a Világosság megjelent. Jézus nem megvilágosult ember, mint a többi nagy vallásalapító, hanem a világ Világossága, vagyis maga az Isten. Aki ezt elfogadja, vagyis hisz és megkeresztelkedik, az Isten Szentlelkébe, a minden szennyet kiégető tűzbe veti magát.

Ez az alapvető megtisztulás most feladatként is jelentkezik: úgy éljek, hogy életemet kiszolgáltatam a Lélek ítéletének és tüzeinek.

A szó szoros értelmében az él lelki életet, aki kiszolgáltatja életét a Szentlélek tüzeinek. Enélkül a lelki élet a legsikeresebb önbecsapások egyike az ember életében. Légy őszinte magadhoz, testvérem: kiszolgáltatod-e életed minden rétegét, minden vágyát és ragaszkodását a Szentléleknek?

[...] Engedd, hogy a Lélek megtisztítsa szemedet, a füledet, és minden érzékedet. [...] Minderre a keresztények nagy tömege nem vállalkozik, ezért annyi a pelyva és olyan kevés a búza.

Izrael utolsó lelkiatyja, „gyóntatója” Keresztelő Szent János volt. Kell, hogy legyen gyóntatód, aki előtt szépítgetés nélkül feltárod sebeidet. A gyarló ember előtti bűnvallás megment attól a csapdától, hogy Isten színe helyett saját magad ítélőszéke elé állj, s bűneid foglya maradj.

Nem lelki megnyugvást kell a szentgyónásban keresni, hanem szabadulást, még ha égő fájdalommal jár is. Csak a Lélek ítéletének magát nap mint nap alávető ember remélheti, hogy számára az utolsó ítélet a felmagasztaltatás és az öröm napja lesz.

Barsi Balázs–Telek Péter-Pál: Magasság és mélység

51. ZSOLTÁR

Dávid bűnbánata

Könyörülj rajtam, Istenem, hiszen irgalmas és jóságos vagy, mérhetetlen irgalmadban töröld el gonoszságomat! Mosd le bűnömet teljesen, tisztíts meg vétkemtől! Gonoszságomat beismerem, bűnöm előttem lebeg szüntelen. Egyedül teellened vétettem, ami színed előtt gonosz, azt tettem. Te igazságosan ítélsz, s méltányos vagy végzésedben. Lásd, én vétekben születtem, már akkor bűnös voltam, mikor anyám fogant. De nézd, te az igaz szívben leled örömed – taníts meg hát a bölcsesség titkára! Hints meg izzóppal és megtisztulok, moss meg és a hónál fehérebb leszek! Hadd halljam örömet és boldogságnak hírért, s ujjongani fognak megtört csontjaim. Fordítsd el arcod bűneimtől, s töröld el minden gonoszságomat! Teremts új szívet belém, s éleszd fel bennem újra az erős lelkiületet! Ne taszíts el színed elől, és szent lelkiületet ne vond meg tőlem! Add meg újra üdvösséged örömét, erősíts meg a készséges lelkiületben! (Zsolt 51,3-14)

„Áldott, aki az Úr nevében jön!”
(Zsolt 118,26)

„A keresztények tekintsenek a „nagy” Keresztelő Jánosra mint a Jézusról szóló alázatos tanúságtétel modelljére [...] Jó dolog megkérdezni magunktól, vajon a saját keresztény életünk mindig nyitott út-e Jézus számára, továbbá, hogy az életünk tele van-e Jézusra mutató gesztusokkal.”
(Ferenc pápa)

Miért olyan fontos Keresztelő Szent János személye?

„Keresztelő János átmenet az Ó- és az Újszövetség között. [...] Az Ószövetséget személyesíti meg, de egyben ő az Újszövetség hírnöke is. Mint az Ószövetség megsemmisítője, öreg szülőktől születik; viszont mint az Újszövetség megsemmisítője, már anyja méhében profétál. Még meg sem született, amikor Szűz Mária látogatásakor már ujjong anyja méhében. Már ekkor, születése előtt megkapta küldetését. Már ekkor, mielőtt meglátta volna Jézust, nyilvánvaló lett, hogy ő Krisztus előfutára.”
(Szent Ágoston)

Milyen gyakran gyónjunk?

Erre vonatkozóan nincs pontos előírás, csak annyit, hogy súlyos bűnökkel nem járulhatunk Szentáldozáshoz. A növekedésre vágyó hívőnek ajánlott a rendszeres, 1-2 havonta végzett gyónás. Évente egy alkalommal azonban mindenképpen meg kell gyónnunk. Ez nem azt jelenti, hogy az Egyház elegendőnek tartja az évi egy alkalmat, hanem azt, hogy aki évente egyszer sem megy el gyónni, az nem tesz eleget a kötelező minimumnak. A másik véglet a túl gyakori gyónás, mely könnyen aggályossághoz, lelki infantilizmushoz vezethet –ez sem kívánatos.

„Ha azt állítjuk, hogy nincs bűnünk, önmagunkat vezetjük félre, és nincs bennünk igazság. Ha megvalljuk bűneinket, akkor mivel [Isten] jó és igazságos, megbocsátja bűneinket, és minden igazságtalanságtól megtisztít minket.”
(1Jn 1,8-9)

„A leghosszabb élet végén is még mindig csak kezdő leszel. Amit Krisztus kér tőled, nem büntelenség, hanem iparkodás.”
(Szent John Henry Newman)

Vianney Szent János A BŰNBÁNAT SZENTSÉGÉRŐL

Gyermekeim, amikor az embernek egy kis folt van a lelkén, tegyen úgy, mint akinek pompás kristálya van és gondosan őrzi. Ha a kristályt por lepi, siet letörölni, és a kristály újra tiszta, fényes! Hasonlóan ti is, amint kis foltot vesztek észre a lelketeken, használjátok tisztelettel a szenteltvizet, végezzetek valami jócselekedetet, amelyhez bűnbocsánat van fűzve: alamizsnálkodás, térdhajtás az Oltáriszentség előtt, szolgálat a szentmisénél...

Olyan ez, gyermekeim, mint amikor valakinek könnyebb betegsége van. Nem kell mindjárt az orvost hívni, meggyógyulhat egészen egyedül is. Ha a feje fáj, csak le kell feküdni, ha éhes, hát eszik... De ha súlyos betegségről van szó, ha veszélyes sebe van, kell az orvos; az orvos látogatása után gyógyszerek, még ismételten is... Amikor nagy bűnbe esett az ember, orvoshoz kell fordulnia, és az nem más, mint a pap. Futni kell gyógyszerért, ez pedig a gyónás.

Gyermekeim, föl sem tudjuk fogni Istennek irántunk való jóságát, amellyel a bűnbánat nagy szentségét alapította. Ha azt a kegyelmet kaptuk volna, hogy bármit kérhetünk Krisztus Urunktól, sosem gondoltunk volna rá, hogy ezt kérjük, de Ő előre látta gyöngeségünket és állhatatlanságunkat a jóban, és szeretete arra vitte, hogy megadja azt, amit kérni sem mertünk volna.

Nem árt, gyermekeim, rágondolni, hogy van egy szentség, amely meggyógyítja lelkünk sebeit! De jó előkészülettel kell ám fölvennünk, különben új sebek támadnak a régieken. Milyen tanácsot adnátok egy embernek, aki sebekkel van

borítva? Azt mondanátok neki, hogy menjen a kórházba, és mutassa meg baját az orvosnak. Az orvos gyógyszert ad neki, és segít rajta. De az ember veszi a kését, és nagy vágásokat ejt magán. Több baja lesz, mint volt. Így tesztek ti gyakran, amikor elhagyjátok a gyóntatószéket.

Gyermekeim, vannak, akik rossz gyónást végeznek anélkül, hogy magukban számot adnának róla. [...] Nincs meg bennük az a buzgóság, amely egyenest a jó Isten felé vezetné őket. Ki tudja, micsoda nehézkesség, unalom, fáradság van bennük. Gyermekeim, ez a visszamaradt bűnök, vagy gyakran bocsánatos bűnök miatt van, amelyekhez rendetlenül ragaszkodunk.

Vannak aztán, akik mindent elmondanak ugyan, de nincs bánatuk, és így járulnak a szentáldozáshoz... Krisztus Urunk vérét így csúfolják meg. Bizonyos unottsággal mennek a szent asztalhoz. Azt mondják: „De hiszen én jól meggyóntam minden bűnömet; nem tudom, mi bajom van.” Ebben a kétségükben áldoznak, és kész a méltatlan szentáldozás anélkül, hogy észrevennék!

Gyermekeim, vannak, akik másképpen csúfolják meg a szentségeket. Már tíz-húsz éve, hogy eltitkolnak halálos bűnöket. Ezek mindig vergődnek; mindig ott van lelkük előtt a vétkük. Gondolnak rá, hogy bevallják, de mindig visszatartják. Ez valóságos pokol! Ha észreveszik állapotukat, elmennek általános gyónásra, de úgy mondják meg bűneiket, mintha most követték volna el, és nem vallják be, hogy tíz-húsz évig rejtgették. Ez is rossz gyónás. Azt is meg kell ilyenkor mondani, hogy ezen idő alatt elhagyták vallásuk gyakorlását, hogy nem érezték azt az örömet a jó Isten szolgálatában, amelyet különben szoktak...

Lássátok, kisöprühetjük ugyan a házat, amelyben sokáig mindenféle piszkot, bűzös dolgot tartottunk, de mindig érezni fogjuk a rossz szagot. Így van ez a lelkünkkel is a gyónás után: kitisztításához könnyek kellenek.

Gyermekeim, nagyon kell kérni a bánat kegyelmét!

forrás: Vianney Szent János elmélkedései
– Monin abbé: Szól az arsi Szent

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

- Szeretek gyónni? Miért igen, miért nem?
- Meg tudom fogalmazni, mi az a többlet, amit a gyónás jelent a szentmise eleji közös bűnbánathoz képest? (*Gyónom a mindenható Istennek és nektek testvéreim...*)

„A legnagyobb kísértések nem azok, amelyek valami nyilvánvaló bűnre csábítanak, hanem azok, amelyek a legnagyobb rossz a legnagyobb jó álarcában kínálják fel.”
(Thomas Merton – amerikai trappista szerzetes)

Mi az az életgyónás?

Nagy jelentőségű fordulópontokon szokás végezni (pl. házasságkötés, súlyos betegség... stb.), vagy olyan helyzetben (pl. mélyen megérintő lelkigyakorlat után), amikor fölismerjük, hogy egész életünk Isten vezetésé alá áll. Ahogy a neve is mutatja, nemcsak az utolsó gyónás óta eltelt időről adunk ilyenkor számot, hanem újból áttekintjük egész életünket. Természetesen egy ilyen életgyónásra nagyon alaposan fel kell készülni.

MEGFONTOLANDÓ
KÉRDÉSEK: ?

- Milyen az én Atya-képem?
- Meg szoktam Őt szólítani az imában? Miért igen, miért nem?

„Minden kegyelem az irgalomból jön, és utolsó óránk is telve van irgalommal részünkre. Senki se kételkedjék Isten irgalmában, még ha bűnei éjfeleték lennének is. Isten irgalma erősebb nyomorúságunknál. Csak egy a fontos: a bűnös szívnek ajtaját legalább egy kissé megnyissa Isten irgalmának sugara előtt. A többi Isten teljesíti. De szerencsétlen az a lélek, aki Isten irgalma előtt zárva tartja az ajtót, még utolsó óráján is. Ezek a lelkek borították Jézust gyászos szomorúságba az Olajfák hegyén. Az Ő legirgalmasabb Szívén keresztül áradt az isteni kegyelem.”
(Szent Fausztina nővér)

Szent Faustyna Kowalska nővér
Napló (Az Isteni Irgalmasság üzenete)
(Isteni Irgalmasság Alapítvány, 2001)

AZ IRGALMAS ISTEN a szenvedő lélekhez

– részletek Szent Fausztina nővér *Naplójából*

1487 „Lélek, látom, mennyire szenvedsz, hogy már nincs erőd velem beszélni sem. Ezért magam szólok hozzád. Ha szenvedéseid a legnagyobbak lennének is, ne veszítsd el lelked békéjét, ne add át magad a csüggedésnek. Mondd el, ki sebezte meg a szívedet? Mondj el mindent, mindent, légy őszinte velem! Fedd fel szíved minden sebt. Mind meg fogom gyógyítani. Szervedeid pedig szentséged forrásaivá válnak.”

„Egyszerűen beszélj, mint barát a baráttal. Mondd el hát, mi akadályoz a szentség útján?”

„Tudom, nagyon fájdalmas, ha nem értik meg az embert, főleg, ha azok sem, akiket szeretünk, s akik iránt nagyon őszinték vagyunk. Legyen elég neked, hogy én megértem minden gondodat és szükségleteidet. [...] Az emberek nem értik meg egészen a másik ember lelkét, mert ez felülmúlja képességeiket. Ezért maradtam itt a földön én magam, hogy sebzett szívedet megvigasztaljam, s megerősítsem a lelked, nehogy ellankadj életutadon.”

„Miért nem jössz hozzám ezekben a pillanatokban, aki magam vagyok a világosság? Egyetlen pillanat alatt annyi fényt és a szentség oly megértését öntöm a lelkedbe, mint amennyit egyetlen könyvben sem találsz.”

„Azt is tudd, hogy szenvedéseid viseléséhez az erőt a Szentáldozás gyakori vételének köszönheted. Jöjj sokszor

az irgalomnak ehhez a forrásához, és meríts belőle a bizalom edényével mindent, amire csak szükséged van.”

1488 „Sikertelenségednek főleg az az oka, hogy túlságosan magadra számítasz, és nem eléggé támaszkodsz rám. Ez azonban ne szomorítson el túlságosan, hiszen az irgalmas Istennel van dolgod.”

„Bízzál tehát, gyermekem! Nem szabad elkedvetlenedned! Inkább jöjj hozzám bocsánatért, kész vagyok mindenkor megbocsátani. Minél többször kérsz erre, annál inkább megdicsőíted irgalmasságomat.”

1489 „Beszélj, mindig hallgatlak, szeretett gyermekem; mindig várok rád.”

Faustyna Kowalska nővér:
Napló. Az Isteni Irgalmasság üzenete

Fausztina egy látomása nyomán, melyben Jézus kérte őt, hogy egy festményt készítsen. 1934. január 2-án Vilniusban felkereste Eugeniusz Kazimirowski festőt, és megbízta az irgalmas Jézust ábrázoló kép elkészítésével. A munka fél évig tartott, melynek folyamán Fausztina nővér a látomásaiban megjelenő Jézus-kép leírásával irányította a festőt.

„Míidőn a képet festő művésznél voltam, és láttam, hogy Jézus képe nem olyan szép, mint amilyen Ő a valóságban, ez nagyon elszomorított, de bánatomat elrejtettem a szívembe. [...] Otthon azonnal bementem a kápolnába, és keserves sírásra fakadtam. Azt mondtam az Úrnak: *„Ki tud téged olyan szépre lefesteni, mint amilyen vagy?”* Erre ezeket a szavakat hallottam: *„Nem a színek és az ecsetvonások szépségében van ennek a képnek a nagysága, hanem az én kegyelmemben”* (Napló 313.).

Eugeniusz Kazimirowski:
Az Isteni Irgalmasság eredeti képe
Fausztina nővér látomása alapján

„Hallgassatok a szavamra, és én Istenetek leszek, ti meg az én népem lesztek; járjatok azon az úton, amelyet én jelölök ki nektek, és akkor jól megy majd sorotok. De nem fogadtak szót, és nem figyeltek rám, hanem saját gonosz szívük szándékait követték; a hátukat fordították felém, nem az arcukat.”
(Jer 7,23-24)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Szoktam odaülni Jézus lábához? Miben nyilvánul meg ez az életemben?

○ Gondolkodom az üdvösségről? Ez valójában az életem célja?

„Nem annyira az a vétünk, hogy bűnösök vagyunk – mindannyian azok vagyunk, és Jézus a megváltásunkra jött el –, hanem az, hogy nem hallgatunk erre a hívó Istenre.”
(Jacques Loew – domonkos teológus)

„Miért mondjátok nekem: Uram, Uram! – ha nem teszitek meg, amit mondok?”
(Lk 6,46)

Te ki vagy: Márta vagy Mária?

Márta mindenben meg akar felelni a vendéglátás követelményeinek. Eltűzött aggodalma felesleges tevékenységbe hajszolja. Csak Jézust fogadják, és nem lakodalmat rendeznek. Jézus pedig kevéssel is beéri, mert nem a vendéglátás pazar voltán méri le az iránta való szeretetet. Márta ezt nem tudja felfogni. Mária viszont igen. Jézus azért jött, hogy tanítson, és a tanításon keresztül kapcsolatba kerüljön az emberekkel és a nőkkel, így velük is. Márta viszont a munkába menekül ez elől a lehetőség elől. Ezen a ponton hangzik el a történet kulcsmondata, amely a különböző kódexekben másként szerepel: „Csak egy szükséges”. Feltehetően Jézus, aki tapintatosan akarta figyelmeztetni az aggódó Mártát, az élet legfontosabb dolgaira akarta felhívni a figyelmét. [...]

„Csak egy a szükséges” – Embernek emberrel és embernek Istennel való találkozása. Valamint az, hogy az ember gondolkodjon el a legfontosabb dolgokról, az üdvösségről, az ember életének céljáról. Az összes többi ez után jön. A mindennapi élet kényszere úgy is elvégezteti velünk az összes szükséges munkát, de nem arra születünk, hogy robotoljunk, felesleges célokért tevékenykedjünk, hanem azért, hogy megértsük emberlétünk titkait.

dr. Benyik György
plébános, teológiai tanár (plebania.net)

Szent Anzelm (1033-1109)

ARCODAT KERESSEM, URAM!

Hát most, emberke, hagyd el egy kicsit foglalatosságaidat, rejtőzködj el egy kicsikét gondolataid özöne elől. Feledd a terhes gondokat és tedd félre fárasztó szórakozottságodat. Időzz egy kicsit Istennél, és nyugodj meg egy pillanatra Benne!

Lépj be lelked hajlékába; zárj ki onnan mindent Isten és mindaz kivételével, ami segít az Ő keresésében; bezárva ajtód csak Őt keresd. Mondd most, teljes szívem, mondd most Istennek: Arcodat keresem; vultum tuum, Domine, requiro.

Most tehát Te, Uram és Istenem, tanítsd meg szívemet, hol és hogyan keressen Téged, hol és hogyan találjon meg Téged.

Uram, ha nem vagy itt, hol keresselek Téged, távollevőt? Ha pedig mindenütt vagy, miért nem látlak Téged, jelenlevőt? Az biztos, hogy megközelíthetetlen fényben lakozol. És hol van a megközelíthetetlen fény, vagy hogyan jutok el e megközelíthetetlen fényhez? Vagy ki vezet engem, ki vezet el arra, hogy meglássalak benne Tégedet? Tehát milyen jelek révén, milyen arc mögött keresselek? Sohasem láttalak Téged, Uram, Istenem; nem ismerem Arcodat. Mit tegyen, Magasságbeli Isten, mit tegyen ez a te távoli számkivetett? Mit tegyen szolgád, akit szerelmed szorongat, és messze vettetett Arcod elől? Emészti a vágy, hogy lásson Téged, és távol van tőle Arcod. Szeretne Hozzád járulni, és lakásod

hozzáférhetetlen számára. Arra vágyakozik, hogy megtaláljon, és nem tudja, hol vagy. Keresve keresne, de nem ismeri Arcodat.

Uram, Istenem és Uram vagy, és sohasem láttalak Téged. Te teremtettél és újraalkotált, és sohasem ismertelek Téged. Végül azért lettem, hogy lássalak, és sohasem tettem azt, amiért teremtettél.

De, Uram, meddig tart még ez? Uram, meddig feledkezel el rólunk? Meddig fordítod el Arcod tőlünk? Mikor tekintesz felénk, hogy meghallgass bennünket? Mikor világosítod meg szemünk, és mutatod meg nekünk Arcodat? Mikor adod vissza Önmagad nekünk?

Tekints ránk, Uram, hallgass meg és világosíts meg bennünket! Mutasd meg Magadat nekünk! Add vissza nekünk Önmagadat, hogy boldoguljunk, mert nélkülöd ínség a sorsunk. Könyörülj meg rajtunk, akik küszködve igyekszünk Feléd, akik semmit sem tehetünk Nélküled.

Taníts meg engem, hogy keresselek, és mutasd meg Magadat a keresőnek; mivel nem kereshetlek, ha Te nem tanítasz, és megtalálni se tudlak, ha nem mutatod meg Magadat. Keresselek vágyakozva, vágyakozzam Rád keresve, találjalak meg szeretve, és szeresselek, ha megtaláltalak!

Proslogion, 1

„Ha az Úr nem építi a házat, az építők hiába fáradnak. Hogyha az Úr nem őrzi a várost, az őr hiába őrködik fölötte. Hiába keltek hajnalban és fáradoztok késő éjjelig: a kemény fáradság kenyerét eszitek. Ám akiket szeret, ő azokat elhalmozza, jóllehet alszanak.” (Zsolt 127,1-2)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

- A mindennapok forgatagában eszembe szokott jutni, hogy Isten mindig velem van?
- Mennyi időt töltök Jézussal egy nap?
- Felismerem a mindennapokban azokat az „csendes” jelenségeket, amik által Isten a szeretetét fejezi ki a számomra?
- Van saját imádságom?

„Jó csendben várni az Úrra, mert Ő megsza-
badít.”
(Siral 3,26)

„Árassz el minket minden reggel irgalmaddal Urunk, hogy ujjongjunk és örvendezzünk!”
(Zsolt 90,14)

A napi idegesség és a reggeli ima

– Dr. Tomka Ferenc katolikus pap, egyetemi tanár

Az aggodalomtól, rohanástól megszabadulásnak legfontosabb felétele, hogy minden reggel imádkozzak. De semmiképpen sem csak egy szöveges, előre megírt reggeli imával! Hanem boruljak le lélekben a jó Isten elé, és Vele beszélem át napomat.

Gondoljam át értelmemmel: ha kétszer annyi időm volna, akkor sem tudnám minden feladatomat teljességgel ellátni. Az idő soha nem elég. És a rohanással, aggodalmaskodással, feszültséggel csak stresszelem magam, de semmit sem használok vele. [...]

A mai tudomány (lásd: pszichológia, mentálhigiéné) is megfogalmazza a kereszténység és a vallások ősi tapasztalatát: mennyire fontos a helyes reggeli ima. Nem szövegek elmondása(!), hanem átélése annak, hogy Isten jelen van, hogy rábízhatom életemet, és akkor Ő vezetni fog. Akkor nem kell aggódnom. Elég keresnem Isten Országát, és minden mást megkapok a Gondviseléstől, mert így Isten a vezető, nem én.

A reggeli ima lényeges célja: hogy a Végtelen Szeretet jelenlétének tudatában és örömében induljak neki napomnak. A reggeli imára 10–15 percet kell biztosítanom. Ennyire szükségem van, hogy a Végtelen Szeretet jelenlétébe helyezkedhessem, és megtervezsem a napot.

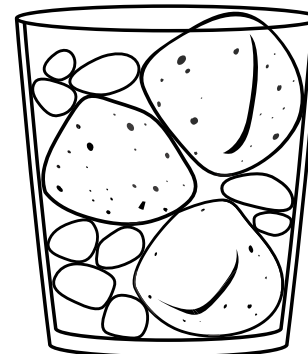
Miután lelkemben Isten elé álltam, először gondoljam át: milyen helyzetekkel, emberekkel fogok találkozni ma, mitől félek már előre. Felmerülhet előttem olyan nehézség is, amelynek kimenetelét nem tudom előre. Annál fontosabb, hogy ezzel kapcsolatban is tudatosítsam, hogy Ő minden helyzetben velem lesz. Bizonytalanságomban még inkább kérjem az Ő erejét, és tudatosítsam: ha én átadom magam Neki, az Ő szeretete működik majd bennem, körülöttem.

Így már reggel betölti lelkemet Jézus öröme, békéje.

forrás: tomkaferenc.hu

Kövek az edényben

Elkezdődött a filozófia óra. A diákok csendben figyelték, ahogy a professzor szó nélkül kezébe veszi az asztalra készített nagy edényt. Ezután a szintén az asztalon lévő kis kőkupacból elkezdte megtölteni az edényt 4-5 centiméteres kődarabokkal. Még mindig nem szólt semmit.

Amikor már nem fért több kő az edénybe, a diákokra nézett, majd megkérdezte tőlük, tele van-e az edény. A diákok egyetértettek abban, hogy igen.

A professzor ekkor felvett egy kisebb dobozt az asztalról, majd a benne lévő apró kavicsokat az edénybe szórta, kitöltve a kövek közötti réseket. Ismét megkérdezte a tanulókat, hogy tele van-e az edény. Ők megint csak egyetértettek abban, hogy az edény most már tele van.

Most egy újabb dobozt vett fel az asztalról, majd homokot öntött belőle a kövek közé. Kérdésére ismét egyhangú igennel feleltek a diákok. Ekkor így szólt a professzor hozzájuk:

— Most képzeljétek el, hogy ez az edény az életetek. A kövek benne az igazán fontos dolgok – a családok, a társatok, az egészségetek, a gyerekeitek. Azok a dolgok, melyek akkor is teljessé tennék az életeteket, ha minden mást elveszítenétek. A kavicsok a kisebb, de azért fontos dolgok szimbólumai – ilyen például a munkátok, a házatok, vagy az autótok. A homok pedig minden más – a kevésbé fontos dolgok.

Ha először a homokot öntitek az edénybe, nem marad hely a köveknek és a kavicsoknak. Így van ez az életetekkel is. Elsőként a kövekre – az igazán fontos dolgokra – koncentráltok! A többi az csak kavics és homok.

forrás: keresztényelet.hu

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

- Mik az én életem kövei? Hogy néz ki nálam a sorrend?
- A gyerekeinkkel gyakran szoktunk beszélgetni a hitünkről?
- Mit gondolok a katekizmus következő mondatáról:
„Ma egy olyan világban, mely gyakran távol áll a hittől, sőt ellenséges vele szemben, a hívő családok mint a hit élő és sugárzó tűzhelyei rendkívül fontosak. Ezért nevezi a II. vatikáni zsinat a családot ősi kifejezéssel: *Ecclesia domestica*, »családi egyháznak« (KEK 1656)»

„Isten és a sátán között a harctér az emberi lélek. Itt folyik a harc az élet minden pillanatában. Szükséges, hogy a lélek szabad bejárást engedjen az Úrnak, és általa mindenfelől megerősítse, fölfegyverezze magát. Az Ő fénye, így majd rávilágít a tévedésekre.”
(Szent Pio atya)

„Különös gonddal ápoljátok a vallásos lelkületet családokban, amely a nemzeti közösség építő sejtje és a katolikus élet és jövő bölcsője.”
(Mindszenty József bíboros)

A hógolyó

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

- Ki a legszimpatikusabb számodra ebben a történetben?
- Előfordult már veled ehhez hasonló helyzet? Neked volt bátorságod bevallani, hogy te voltál?
- Miért olyan nehéz bevallani, ha valami rosszat tettünk?
- Mit gondolsz Enrico édesapjáról?
- Te hogyan értelmeznéd Szent Ágoston alábbi kijelentését?

„Nem az a dicsőség, hogy sohasem esünk el, hanem hogy mindig újra felkelünk.”
(Szent Ágoston)

Edmondo De Amicis
Szív
(Helikon, 2007)

Csak esik, esik a hó, és tegnap délelőtt rémséges dolog történt, amikor kijöttünk az iskolából. Egy csapat fiú hógolyózott, de most már vizes a hó, és olyan kemény és nehéz a hógolyó, mint egy kő. Sok ember jött-ment a járdán.

Egy bácsi kiabált:

— Hagyjátok abba, fiúk!

És ebben a pillanatban a másik oldalról éles kiáltás hallatszott, és láttuk, hogy egy öregembernek leesik a kalapja, ő maga megtántorodik, arcához kapja a kezét, és mellette egy fiú azt kiabálja:

— Segítség! Segítség!

Mindenfelől odarohantak. Az öregembert eltalálta a szemén egy hógolyó. A gyerekek menten szétspricceltek. Én a könyvesbolt előtt vártam a édesapámra, aki bent volt, és láttam, amint néhány osztálytársam odajön, és az emberek közé vegyül; úgy tettek, mintha a kirakatokat néznék. Köztük voltak az osztálytársaim: Garrone, Coretti és Garoffi.

Közben nagy tömeg gyűlt az öreg bácsi köré, egy rendőr is volt ott, ide-oda rohangáltak az emberek, és kérdezősködtek:

— Ki volt az? Ki volt az? Te? Mondjátok meg, ki tette? — és a gyerekek kezét nézték, hogy kié havas.

Hallottam, hogy az osztálytársam, Garrone halkan azt mondja Garoffinak:

— Menj, jelentkezz! Gyávaság volna, ha engednéd, hogy mást fogjanak el.

— Nem szándékosan csináltam! — felelte Garoffi, és úgy reszketett, mint a nyárfalevél.

— Az mindegy. Kötelességed, hogy szólj! — hajtogatta Garrone.

— Nem merek!

— Szedd össze magad, veled megyek.

A rendőr meg a többi ember egyre hangosabban kiáltozott:

— Ki volt az? Ki? A szemüvege belement a szemébe! Megvakították! Gazemberek!

Azt hittem, Garoffi menten összeesik.

— Gyere — szóló rá Garrone határozottan —, majd én megvédlek.

A karjánál fogva lökdöste előre, s közben úgy támogatta, mint egy beteget. Az emberek nézték, s azonnal tudták, miről van szó, néhányan fölemelt ököllel rohantak feléjük. De Garrone eléjük állt.

— Tíz felnőtt menne egy gyereknek? — kiabálta.

Erre az emberek visszahúzódtak, egy rendőr kézen fogta Garoffit, a tömeg utat nyitott. A rendőr egy száraztészta árúsító boltba vezette Garoffit, ahová a sebesültet is bevitték.

Én már az előbb láttam, hogy a sebesült egy öreg tisztviselő, a mi házunkban lakik, a negyedik emeleten, az unokaöccse is vele lakik. A sebesült egy széken ült, és zsebkendőt szorított a szemére.

— Nem szándékosan tettem! — habogta Garoffi, félholtan az ijedségtől. — Nem szándékosan tettem!

Két-három ember belökte az üzletbe.

— Térden állva kérj bocsánatot! — parancsoltak rá, és a földre taszították.

Két erős kar azonban talpra rántotta, és határozott hangon azt mondta:

— Nem, emberek! — Az igazgatónk volt, aki mindent látott. — Volt bátorsága, hogy jelentkezze, tehát nincs joguk, hogy megálázzák — tette hozzá.

Nagy csönd lett.

— Kérj bocsánatot Fiam! — szóló az igazgatóúr Garoffinak. Garoffi sírva fakadt, átölelte az öregember térdét, az meg tapogatózva kereste a gyerek fejét, és megsimogatta a haját.

— Na, gyerek, menj haza! — mondták erre a többiek.

Édesapám kivitt a tömegből, és már az utcán kérdezte:

— Enrico, hasonló esetben volna bátorságod jelentkezni?

Azt mondtam, hogy igen.

— Add becsületszavadat — kérte apa.

— Becsületszavamra.

részlet Edmondo De Amicis Szív c.
gyerekregegyéből

Közben János a börtönben hallott Jézus tetteiről. Elküldte tanítványait, hogy kérdezzék meg: „Te vagy az eljövendő, vagy mást várunk?” Jézus így válaszolt és mondta: „Menjetek, s adjátok tudtul Jánosnak, amit hallotok és láttok: Vakok látnak, sánták járnak, leprások megtisztulnak, süketek hallanak, halottak feltámadnak, a szegényeknek pedig hirdetik az evangéliumot. Boldog, aki nem botránkozik rajtam.” Amikor azok elmentek, Jézus Jánosról kezdett beszélni a tömegnek: „Mit mentetek ki látni a pusztába? Széltől hajladozó nádat? Vagy mit mentetek ki látni? Finom ruhába öltözött embert? Aki finom ruhában jár, királyi palotában lakik. Miért mentetek ki? Prófétát látni. Igen, mondom nektek, prófétánál is nagyobb. Ő az, akiről az Írás szól: Nézd, elküldöm követemet előtted, hogy előkészítse utadat. Bizony mondom nektek: asszonyok szülöttei közt nem született nagyobb Keresztelő Jánosnál. De aki a mennyek országában a legkisebb, az nagyobb nála.

Mt 11,2-11

„Örüljétek az Úrban szüntelenül!
Újra csak azt mondom,
örüljétek.”
(Fil 4,4)

„Felnőni Isten türelméhez”

Ezt az Úr Keresztelő Jánosnak üzeni, aki Isten végső eljövételét hirdette, a nagy szétválasztást: „*Kivág-nak és tűzre vetnek minden fát, mely jó gyümölcsöt nem terem.*” Most viszont Jézus működésével nem a fák kivágása kezdődik, hanem gyógyításuk. Isten felfoghatatlan türelmének az ideje. Ez a mi időnk, ebben az üdvtörténeti korban élünk. [...]

Talán ez a legnagyobb feladat: felnőni Isten türelméhez. Ha csupán erkölcsi feladat lenne, Isten lehetlent kérne tőlünk. Ő azonban megadta nekünk Szentlelkét, aki maga a szeretet – a szeretet pedig türelmes. Ne hivatkozzunk állandóan régi, örökölt és bűneink miatt megromlott természetünkre, mondván: én ilyen vagyok és kész; nem bírok türelmes lenni. Ez azt jelenti, hogy nem hiszel abban, hogy az isteni természet részesévé lettél. Pedig ez az új természet benned van, ezért is int Szent Péter apostol bennünket: „*Ne engedjétek korábbi, tudatlanságból származó vágyaitoknak, hanem a titeket meghívó Szentlélekhez méltóan magatok is váljatok szentté egész életmódotokban.*” [...] Isten türelme tehát bennünk van, mint „természetének” legjellemzőbb vonása. Istentől ugyanakkor teljességgel idegen az a fajta „türelm”, mely közönyösen hagyja menni a dolgokat a maguk útján. Benne nincs semmi cinkosság a bűnnel. Tékozló fiát nem szenv-

telen vállrándítással engedi útnak, hanem az irgalom isteni méreteiben „szenvedi meg” a nagylelkűségében nekünk ajándékozott szabad akarat valamennyi visszaélését. [...]

Türelmesnek lenni valakihez annyit jelent, mint csendben szenvedni érte. A megváltó Krisztus szenvedése ez. Nem is annyira azzal kell azonosulnunk, akit eltűrünk, mint inkább Krisztussal, aki szánja és szereti őt, és életét adja érte.

Barsi Balázs–Telek Péter-Pál: Magasság és mélység

AVILAI SZENT TERÉZ REGGELI IMÁJA

Uram! A reggeli csendben békéért,
bölcsségért és erőért imádkozom.
A szeretet szemével akarom nézni a világot:
türellemmel, megértéssel és kedvesen.
Úgy látni gyermekeidet, ahogyan Te látod őket,
csak a jót venni észre mindenkiben.
Tégy süketté a pletykákra,
némává a rosszindulatú beszédre.
Hadd legyek olyan készséges és vidám,
hogy a közelemben az emberek
megérezzék a Te jelenlétedet.
Uram, öltöztess engem a Te szépségedbe,
hogy egész nap Téged hordozhassalak!

Ámen.

„Az Úr nem késik ígéretét teljesíteni, ahogy némelyek késedelmeskedésnek tartják, hanem türellemmel viseltetik irántatok, mert nem akarja, hogy valaki is elveszen, hanem hogy mindenki bűnbánatot tartson.”
(2Pét 3,9)

Mitől különleges advent 3. vasárnapja?

Ez az ún. *Gaudete* vagy *örömvasárnap*. A mise kezdő éneke a *Gaudete in Domino* kezdetű, a Filippiekhez írt levélből: „*Örvendjétek mind az Úrban, ... mert az Úr immár közel van hozzánk!*” Ekkor már túl vagyunk az advent felén, a közeledő karácsony miatt a hátralévő napok alaphangja az öröm. A liturgia ezt a miseruha színében is kifejezi, a szigorú liláról rózsaszínűre változik.

„Mindannyiunknak szüksége van megtérésre, mindannyiunknak előrébb kell lépnie, és Isten türelmessége, irgalmassága kísér bennünket ebben. Az időnként életünkre jellemző terméketlenség ellenére Isten türelmes hozzánk, lehetőséget ad, hogy változzunk és előrehaladjunk a jó útján.”
(Ferenc pápa)

„Legyetek mindig derűsek” (1Tessz 5,16)

Várni a világosságot a történelem sötétjében

– Mit tanít nekünk Simeon története a türelmes várakozásról?

Marko Ivan Rupnik: Jézus és az öreg Simeon (mozaik, Róma)

[...] Szeretek Romano Guardinire hivatkozni, aki azt mondta: a türelem az a mód, ahogyan Isten reagál gyengeségünkre, hogy időt adjon a változtatásra. És mindenekelőtt a Messiás, Jézus az – akit Simeon a karjában tart –, aki feltárja előttünk Isten türelmét, az Atyát, aki irgalmas hozzánk, és az utolsó órában is hív bennünket, aki nem tökéletességet követel, hanem a szív iparkodását igényli, aki új lehetőségeket nyit, ahol már minden elveszettnek tűnik, aki akkor is megpróbál szívünkbe lopódzni, amikor mi bezárkózunk, aki engedi a jó mag növekedését a konkoly kitépése nélkül.

Ez a mi reményünk oka: Isten vár ránk anélkül, valaha belefáradna. Ez az oka reményünknek! Amikor eltávolodunk tőle, Ő keresésünkre indul, amikor elesünk,

Ő talpra állít, amikor eltévedésünk után visszatérünk hozzá, Ő tárt karokkal vár bennünket. Szeretetét nem emberi számítások szerint mérlegeli, hanem mindig bátorságot önt belénk az újrakezdéshez.

[...] Türelmesnek kell lennünk önmagunkhoz, és bizakodva kell várnunk Isten idejét és módját: Ő hű ígéreteihez. Ez az alap: Ő hű ígéreteihez! Ha emlékszünk erre, az lehetővé teszi számunkra útjaink újrágondolását és álmaink felélesztését anélkül, hogy megadnánk magunkat a belső szomorúságnak és a reménytelenségnek. Testvérek, a szomorúság bennünk, megszenteltekben, egy féreg, mely belülről rág bennünket! Meneküljete a belső szomorúságtól!

[...] Simeon és Anna ápolták szívükben a próféták által meghirdetett reményt, még akkor is, amikor az késlekedett és csak lassan növekedett a világ hűtlenségei és romjai között. Ők nem siránkoznak a rossz dolgok miatt, hanem türelmesen várják a világosságot a történelem sötétjében. Várni a világosságot a történelem sötétjében! Várni a világosságot saját közösségünk sötétjében! Erre a türelemre van szükségünk, hogy ne maradjunk a panasz foglyai. Némelyek igazi mesterei a panaszkodásnak, profi panaszkodók! Nem szabad!

[...] Szemléljük Isten türelmét, és könyörögjünk Simeon és Anna bizakodó türelméért, hogy a mi szemeink is megláthassák az üdvösség fényét és elvihessük azt az egész világnak, ahogyan dicséretükben ez a két kis öreg elvitte!

részlet Ferenc pápa homíliájából
Urunk bemutatása ünnepén (2021)

Lambert Noben
A MEGSZÜLETETT JÉZUS MONDJA

Mezítelenül születtem,
hogy le tudj mondani önmagadról.
Szegényen születtem,
hogy megtalálhasd Bennem a gazdagságot.
Kicsinek születtem,
hogy te se akarj uralkodni másokon.
Istállóban születtem,
hogy megtanulj tisztelni minden helyet.
Barlangban születtem,
hogy minden jóakarát ember
Hozzám közeledhessen.
Ijesztően gyengének születtem,
hogy te soha se félj Tőlem.
Fegyver nélkül születtem,
hogy bizhass jószágomban.
Szeretetből születtem,
hogy soha se kételkedj szeretetemben.
Éjnek idején születtem,
hogy elhidd: minden földi valóságot
képes vagyok megvilágosítani.
Emberként születtem,
hogy sohasem szégyelld magad,
azért ami vagy.
Mária fiaként születtem,
hogy neked is legyen édesanyád.
József fogadott fiaként születtem,
hogy megértsd: az igazi apa az,
aki védelmet és szeretetet ad.
Egyszerűségben születtem,
hogy te se legyél bonyolult.
Megaláztatlan születtem,
hogy képes légy fölülmúlni magadban
a kevélységet.
Gyermekként születtem,
hogy megtanulj te is nyílnak,
bizalommal telinek lenni, mint a gyermek.
Teérted születtem,
hogy mindnyájan együtt térhessünk vissza
az Atya házába.

Íme, volt Jeruzsálemben egy Simeon nevű igaz és istenfélő ember. Várta Izrael vigaszát, és a Szentlélek volt rajta. Kinyilatkoztatást kapott a Szentlélektől, hogy addig nem hal meg, amíg meg nem látja az Úr Fölkentjét. A Lélek indítására a templomba ment. Amikor a szülők a gyermek Jézust bevitték, hogy a törvény előírásának eleget tegyenek, karjába vette és áldotta az Istent ezekkel a szavakkal: „Most bocsásd el, Uram, szolgádat, szavaid szerint békében, mert látta szemem üdvösségedet, melyet minden nép színe előtt készítettél, világossággul a pogányok megvilágosítására, és dicsőségül népednek, Izraelnek.” Apja és anyja csodálkoztak azon, amit fiukról mondott.

Lk 2,25-33

Simeon türelmesen járta útját, és nem Sengedte, hogy az idő múlása felőrölje. Előrehaladott korú ember, szívének lángja azonban még mindig ég; hosszú élete folyamán kaphatott sebeket, és érhatték csalódások, mégsem vesztette el reményét; türelemmel őrzi az ígéretet anélkül, hogy keseregne az idő múlásán vagy lemondó melankóliába süllyedne, mely élete alkonján érheti az embert. A várakozó remény mindennapi türelemmé vált benne, mindenek ellenére virrasztó maradt, míg végül „szemei meglátták a szabadítást” (Lk 2,30).

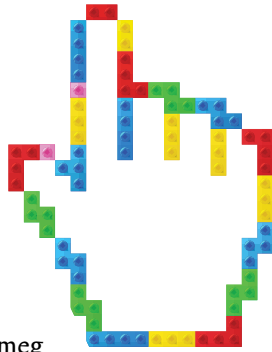
„Útban Jeruzsálem felé Szamaria és Galilea határvidékén ment át. Amikor beért egy faluba, tíz leprás férfi jött vele szembe. Megálltak távol, és kiáltozva kérték: – Jézus, Mester, könyörülj rajtunk! Amikor meglátta őket, így szólt hozzájuk: – Menjete, mutassátok meg magatokat a papoknak! Útközben megtisztultak. Egyikük, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent. Arcra borult lába előtt, és hálát adott neki. Ez a férfi szamariai volt. Jézus ekkor így szólt: – Ugye mind a tíz megtisztult? Hol van a többi kilenc? Senki más nem tért vissza, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen? És így szólt hozzá: – Kelj fel – mondta neki –, menj, hited megmentett téged!” (Lk 17,11-19)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Szerinted miért csak az egyikük jött vissza megköszönni Jézusnak a gyógyulást? Mit csinálhatott a többi kilenc?

○ Én meg szoktam köszönni a kapott ajándékokat? Miért fontos ez?

TÜRELEM legót terem

Új legót akarok, pont Star Wars-osat. Amiben vannak lézerpuskák meg fénykardok meg légmotorok meg robotok meg halálszavak meg minden. Nem holnap. Nem ma este. Most, rögtön. Mert a régi legóimat már irtóra unom, a lovagokat és az indiánokat és a fél szemű kalózoikat. Talán apáé volt a cucc vagy az ő apjéé vagy az őseimé. Vagy Ádámé, mikor Isten nem teremtette meg meg Évát, és ő unalmában ezzel játszott.

Apa azt mondja, hogy aki nem tudja szépen kívánni a dolgokat, abból nem lesz semmi. Nem lesz tábornok vagy miniszter vagy világhíres énekes. Mert mindig azonnal akar valamit, és hisztizik, ha nem kapja meg. A fontos dolgok pedig lassan jönnek el. Miniszter meg tábornok nem is akarok lenni. A híres énekeség nem lenne rossz, de nem tudom, lecserélném-e egy Star Wars-os legóra.

A Tiszi szerint minden dolognak van érése, mint a gyümölcsnek. Senki nem pumpálja vagy növeszti, néha perme-tezik, esik rá az eső, süt a nap. Sokáig alig látszik valami, kis bogyó, nagyobb bogyó, kerekedik, kerekedik, aztán egyszer csak ott van, kész, megérett. De ezt nem lehet siettetni, csak a banánt mag a narancsot érlelik vegyszerekkel, azért nincs ízük, nincs bennük vitamin. De a legómnak nem kell érnie, már megérett, ott van készen a boltban.

Nagyi szerint régen sokkal jobban tudtak várni a gyerekek, ma minden játékot megkapnak rögtön, csak nehogy cirkuszojanak. Én díjaznám, ha rögtön megkapnám azt a legót. Nem zavarna, hogy ettől türelmetlen mai gyerek leszek. Bezzeg nagyi iszonyúan várta, hogy Karácsonyra vajon meleg harisnyát kap vagy színes ceruzát. Én biztos

nem várnám rettenetesen, a meleg zokniba beizzad a lábam, a rajzolás meg uncsi. [...] Megőszülök, ha rágon-dolok. Karácsonyra én leszek Nagyi.

Apa azt mondja, gondoljak arra, hogy a várás alatt nem maradnak ugyanolyanok a dolgok. Én se maradok ugyanolyan. Dehogynem maradok, én ugyanolyan vagyok tegnap is, holnap is. Persze, mondja apa, de nézzem meg az ajtófélfát, ott van felrajzolva ceruzával, mennyit nőttem egy év alatt. Pedig nem vettem észre, hogy tegnap óta is nőttem. A várás, az növés, Karácsonyig kicsit nagyobb lesz a kezem, a lábam, a szemem, a szívem, az agyam. Jobban tudom majd értékelni a Star Warsos legót.

Én már most elég érettnak érzem magam, és a suliban mindenki hozza be a Star Warsos legóit, lézerkardoznak meg lövöldöznek meg reptetik a levegőben a figurákat. Én meg nézem, és teljesen besárgulok az irigységtől. Nem vagyok én körte, amiből a sárga érettebb...

Miért van az, hogy egy tök jó játékra ennyit kell várni? A türelem nem valami jó játék.

forrás: Lackfi János – Jóság néni csokija

NÉRI SZENT FÜLÖP – egy türelmes és derűs lélek

Fülöp (1515-1595) Rómában utcaapostolkodásnak szentelte napjait. Szeretett vidám beszélgetést kezdeményezni az utcán csavargó ifjakkal. Amikor hangoskodtak játék közben, Fülöp csak ennyit mondott nevetve: „Ha nem követnek el bűnt, tőlem akár fát is hasogathatnak a hátamon!”. Jámborsága és a belőle áradó öröm által rengeteg embert vezetett Krisztushoz. Amikor már életében szentként akarták tisztelni, hevesen tiltakozott ellene és igyekezett bolondnak mutatkozni. Időnként például fordítva vette fel a ruháját, máskor meg egy köteg bogáncsot szagolgatva nevetgált az utcán. Az emberek el is nevezték „bohócruhás misztikusnak”.

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Ezt olvastuk a történetben: „a fontos dolgok lassan jönnek el”. Tudnál erre példát mondani?

○ Képzeld el, mi lenne, ha minden kívánságod azonnal teljesülne. Hogyan változna meg az életed?

○ Milyen lenne számodra a karácsony advent nélkül?

„A vidámság erősíti a szívet, és kitartásra készít bennünket a jó életben. Ezért Isten szolgálójának mindig jó hangulatban kell lennie.”
(Néri Szent Fülöp)

Nézd meg Giacomo Campiotti *A Mennysorságot választom c.* csodaszép filmjét Fülöp atyáról!

Mit jelent az, hogy misztérium?

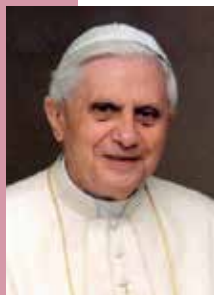
Titok, melynek természet-fölötti vonatkozásai is vannak, ezért megértése meghaladja a pusztán emberi képességeket.

„De az Úristen hívta az embert és így szólt hozzá: „Hol vagy?” (Ter 3,9)

„Jézus Krisztusban Isten nemcsak megszólítja az embert, hanem keresi is. Isten Fiának megtestesülése a bizonyosága annak, hogy Isten keresi az embert. [...] De miért keresi őt? Mert az ember eltávolodott Tőle, miként Ádám elrejtőzött a földi paradicsom fái közé. Isten ellensége letéritette az embert útvjáról. A sátán rászedte őt, amikor meggyőzte, hogy a saját istene legyen és megismerheti – mint Isten – a jót és a rosszat, az isteni akarat ellenére saját kénye-kedve szerint kormányozva a világot. Amikor Isten a Fiú által keresi az embert, arra akarja rávezetni, hogy hagyja el a rossz útját, melyen egyre inkább eltávolodik Tőle.” (Szent II. János Pál pápa)

Karácsony misztériumáról

– XVI. Benedek pápa magyarázataival

Miért jött el közénk Isten Fia?

Ami valóban megvilágítja és valódi értelmet ad a világ és az ember létezésének, az az a misztérium, amelyet karácsonykor csodálhatunk meg, vagyis az üdvösség, amely Jézus Krisztusban válik valóra. A Názáreti Jézusban Isten megmutatja nekünk arcát, azt kérve az embertől, hogy ismerje fel és kövesse Őt.

Isten sosem adja fel, hanem szeretetéből fakadóan mindig keresi az embert. Jézus Krisztusban maga Isten indul el az „elveszett bárány”, a szenvedő és elveszett emberiség után. Amikor Jézus példabeszédeiben az elveszett bárányt kereső pásztorról, a drachmáját kereső asszonyról és az atyáról beszél, aki az elveszett fiú elé siet és átöleli őt, mindezek nem pusztá szavak, hanem az Ő saját létének és tevékenységének a magyarázatai.

Miért pont a zsidók lettek a „választott nép”? Isten őket szerette a legjobban?

A „kiválasztott” szónak nálunk azért van rossz melléki, mert lehatárolásként, egy kiválóbb lét gögjeként értelmezzük. Eredeti biblikus értelmében azt jelenti, hogy egy népet arra választ ki Isten, hogy valamit hordozzon, és hogy valamit másoknak átadjon. [A zsidók] nem azért lettek egy életre mások számára kiválasztva, hogy külön belépőjegyet kapjanak a mennyországba, hanem hogy Krisztus szolgálatában részesedjenek a történelem javára.

A Mindenható Isten miért hagyta, hogy Fia egy istállóban szülessen meg?

A kicsinység kiválasztása [jellemző Istenre]. Ezt a jellegzetességet mindenekelőtt már abban meglátjuk, hogy az

isteni cselekvés színtere a Föld lesz, ez a „porszem” a világmindenségben; hogy itt a Földön ugyancsak Izrael – gyakorlatilag egy hatalom nélküli nép – lesz történelmének hordozója; hogy Izraelen belül ismét Názáret, a teljesen ismeretlen hely lesz otthona; hogy Isten Fia végül Betlehemben, a helységen kívül, egy istállóban jön a világra. Ebben egy tudatos irány fedezhető fel.

Isten saját mértékét, a szeretetet állítja szembe az emberi göggel, amely minden bűn eredeti tartalmának és csírájának táptalaja, nevezetesen annak, hogy az ember Istenné akarja tenni önmagát. A szeretet ezzel szemben az a valami, ami nem felemelkedik, hanem leereszkedik.

A legnagyobb hatalom úgy mutatkozik be, hogy teljes nyugalommal lemondhat minden hatalomról.

A szeretet mutatja, hogy éppen a leereszkedés a felemelkedés. Isten kicsivé teszi magát, hogy a felfuvalkodott embert ismét a helyes mértékre vezesse. Így tekintve a kicsinység törvénye az isteni cselekvés lényegi mintája.

Ezért jön el újszülöttként és nem felnőttségként?

Isten így lett valóban „Emmánuellé”, velünk lakó Istenné, akitől sem magasság, sem távolság el nem választhat: gyermekként olyan közel hajolt hozzánk, hogy félelem nélkül szólíthatjuk gyermeki közvetlenséggel: „te”-nek. A gyermek Jézusban válik leginkább nyilvánvalóvá Isten szeretetének védtelensége: Isten fegyverek nélkül jön, mert nem kívülről akar meghódítani,

hanem belülről akar megnyerni, átalakítani minket. Ha valami legyőzheti az emberi önféjűséget, erőszakosságot, önzést, akkor az a gyermek gyámoltalansága.

Mi az üzenete annak, hogy Jézus első imádói egyszerű pásztorok voltak?

Jézus [ahogy azt az evangéliumokból tudjuk] a gyermekiességet dicséri: ezen múlik, hogy megőriz-e a szív azon egyszerűségét, amely egyszerűség képes az anglyalt meglátni és meghallani.

„Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarátú embereknek.” Ez bizonyára a szívet legmellettebb jelenetek egyike a Szentírásban. A hír a pásztoroknak szól, a várakozóknak, azoknak, akik tudják, hogy Isten megváltó közelségére szorulnak. Ők készek és nyitottak arra, hogy odamenjenek. Ezek az emberek Máriával és Józseffel, Simeonnal és Annával, Erzsébettel és Zakariással együtt testesítik meg Izrael szegényeit, és egyúttal Isten voltaképpen népet.

Először az egyszerű emberek mennek, de a bölcssek sincsenek kizárva. Ők egy valódi, eredeti bölcsesség birtokosai, mely az embert nyitottá teszi Krisztus iránt.

[A Megváltó] felismeréséhez, befogadásához hitre és alázatra van szükség. Mária alázatára, aki hitt az Úr szavában, s aki elsőként hajolt a jászol fölé, hogy méhének gyümölcsét imádja; Józsefnek, az igaz embernek alázatára, akiben megvolt a hit bátorsága, és ahelyett, hogy saját jóhírért óvja, Istennek engedelmeskedett; a pásztorok alázatára, a szegény és névte-

len pásztorokéra, akik befogadták az égi hírnök üzenetét, és sietve közeledtek a barlanghoz, ahol megtalálták az újszülött kisdedet, s akik csodálattal eltelve imádták Őt, és magasztalták az Istent. A kicsik, a lélekben szegények: ők karácsony főszereplői, tegnap és ma egyaránt; ahogy Isten történetében is mindig ők az igazság, a szeretet és a béke országának fáradhatatlan építői.

Miért nem ismerte fel Jézusban a messiást a zsidó papság?

A messiási kortól azt várták, hogy megismétlődik a manna csodája. A Messiás – úgy hitték – azzal igazolja magát, hogy mindenkinek enni ad, és hogy a kenyér ismét az égből fog aláhullani. Ez egy olyan kísértés, amely mindig újra megjelenik: akkor lesz az emberiség megváltva, ha mindenkinek elég pénze és tulajdona lesz. Éppen ezzel az elképzeléssel száll szembe Jézus.

Őt az Atya [azért] küldte el, hogy üdvözítsen bennünket mindenekelőtt az emberben és a történelemben mélyen gyökerező rossztól: attól a rossztól, ami az Istentől való elszakadás, az az önhitt büszkeség, hogy magunktól is boldogulunk, hogy versengetni akarunk Istennel, hogy Isten helyébe önmagunkat állítjuk, hogy eldöntjük mi a jó és mi a rossz, hogy az élet és a halál urainak képzeljük magunkat.

Jézus szándéka az, hogy ezt a manna-csodát egy egészen más síkra helyezze. Mégpedig az Eukarisztiával. A kenyérrel, amelyben önmagát adja.

[Szent] Ágoston a jászol jelentőségét elsőre szinte illetlennek tűnő gondolattal magyarázta, ha azonban közelebbről szemügyre vesszük, mégis mély igazság rejlik benne. A jászol az állatok számára elérhető élelem helye. Most azonban az fekszik a jászolban, aki önmagát mondta igazi, égből jött kenyérnek – annak a valódi ételnek, amelyre az embernek saját emberlétéhez szüksége van. Ez az az étel, amely az embernek a tényleges, az örök életet ajándékozza. Az etetőjászol így Isten asztalára előre utaló jellé válik, amelyhez azért kap meghívást az ember, hogy ott Isten kenyerét vegye. Jézus születésének szegényességében feltűnik az a bőség, amelyben titokzatosan az ember megmentése valósul meg.

János prólógusa tele van rövid, súlyos kijelentésekkel. Érezzük, hogy nagyon fontos ez a szakasz. De mit is jelent pontosan az, hogy „az Ige testté lett”?

[Ige=görögül *logosz*] Amikor János úgy jellemzi az Urat, hogy Ő a *Logosz*, akkor olyan fogalmat használ, amely a görög és zsidó világban messzemenően ismert volt. A *Logosz* fogalma a görögök számára még

az „értelem” (ratio) fogalmával egyenlő; Jánosnál viszont valóságos „Szó”. Az, aki itt van, Szó: létének lényege a „kimondottság”, tehát maga a tiszta kapcsolat a *Megszólító* és a *Megszólított* között. Aki Szó, az „Valakitől jött”, annak léte „Valaki felé irányul”, léte teljesen az, hogy Ő egészen *út és nyitottság*.

Jézus nem valamiféle „művet” hozott létre, amelyet személyétől elválaszthatóan és tőle függetlenül be lehetne mutatni. Hogy Őt Krisztusnak tartjuk, ebben az a meggyőződés jut kifejezésre, hogy a szavában önmagát adta nekünk. Ő annyira azonosult a szavával, hogy az *Én* és a *Szó* között nem lehet különbséget tenni: Ő maga az *Ige*. Életműve a hit számára nem más, mint hogy személyisége fenntartás nélkül, tökéletesen beleolvadt ebbe az életműbe: vele magával azonosak a tettei, önmagát adja oda. Életműve önmagának odaadása.

Miért fontos az, hogy Jézus valóságos Isten és valóságos ember egyszerre?

Csak ha valóban olyan ember volt, mint mi, akkor lehet a mi közvetítőnk; és csak ha valóban olyan Isten, mint maga az Isten, akkor érkezik célba a közvetítése.

Jézus nevét különösen tiszteljük. Mitől olyan különleges a Jézus Krisztus név?

[Jézus= a héber *Jesúa*-ból ered, jelentése: „Az Úr megszabadít”; Krisztus= a görög *Khrisztosz* név az arám *mesicha*, ill. a héber *másiáh* fordítása, amely „felkentet”, messiást jelent. A *Krisztus* név Jézus tisztségének a megjelölése.]

Ha Isten megnevezi önmagát, akkor megszólíthatóvá teszi magát; annyira kiszolgáltatja magát az embereknek, hogy hívhatják Őt. Ezáltal létközösségre lép velünk, elérhetővé teszi magát, érettünk van itt.

Jézusban Isten valóban megszólítható, benne Isten végérvényesen belépett emberi közösségünkbe.

A két szó – „Jézus Krisztus” – elválaszthatatlan egységet alkot, mert így jut kifejezésre az a felismerés, hogy léte és küldetése azonos. Jézus egész léte nem más, mint az „erettünk”-küldetés vállalása, s megfordítva, ez a funkció ezért betölti egész létét.

Jézus személye a tanítás, és a tanítása nem más, mint Ő maga. Ez a hit nem egy tanrendszer elfogadását, hanem annak a személynek befogadását jelenti, aki maga az *Ige*.

Mit jelent az, hogy Jézus az új Ádám?

Ami [az angyali üdvöletkor] Máriával történik, az új teremtes: Isten, aki a semmi-ből hozta létre a világot, most magában az emberiségben teremt új kezdetet – szava testté lesz. Jézus Krisztus révén ténylegesen megtörtént az áttörés az új emberbe. Vele elkezdődött az ember voltaképpen jövője, az eljövendő, ami az ember lehet, és aminek lennie kell.

Jézus lényegi alakja, ahogyan egész történetében és végül a kereszten való önátadásában megjelenik, a jövőbeni emberiség mértékadó képe. Hiszen nem véletlenül beszélünk Jézus követéséről, ezen az Úton való haladásról, Krisztussal való belső azonosulásról, éppen úgy, ahogyan Ő azonosult velünk.

[Ő] az élet új formája. Élet, amely többé nincs alárendelve a halál törvényének.

Érdekes, hogy a karácsonyt még a magukat nem kereszténynek vallók is ünneplik...

Valóban meglepő, ahogyan ez az éjszaka az istállóban már a keresztény világon kívül is jellé vált. Mindenképpen hozzá kell még [ehhez] tennünk: azzal, hogy a karácsony messze elterjedt a hit területén kívülre is, kézről kézre adták hallatlan hétköznapivá tételét is.

Ma egyre inkább divatosá válik, hogy ezt az ünnepet függetlenül tegyék a kereszténységtől, és a keresztény kezdetet leválasz-

szak, miként a rakétánál, amely leválasztja magáról az első fokozatot, amikor egy bizonyos magasságba érkezik. A kereskedelem és szentimentalizálódás áramlatában a nagy áruházak kirakatait, amelyeket karácsonykor sokáig jászollal díszítettek, most mitikus figurákkal, őzekkel és szarvasokkal vagy télapókkal díszítik, és ezzel valójában mítosz kerül a keresztény tartalom helyére. Megkísérlik, hogy azt, ami a szép és megható megtartsák, és az igényestől megszabaduljanak.

Ez az esemény valójában oly sok mindent mond, ami még a kereszténységen kívül is érthető és jelentős, és ami az embereket talán ismét a hithez vezetheti. A gyermek, az egyszerűség, a bátorság titka – mindezek erről szólnak. Ezeket az emberi jeleneteket lenne fontos kirakatba állítanunk, hogy azok megmutassák Isten emberségét.

Miért kötődik karácsonyhoz az ajándékozás szokása?

Ez a gyermek Isten ajándéka az embereknek, ennél fogva a karácsony joggal az ajándékozás napja. [Ám ha] az ajándékozás erőltetett vásárlássá válik, akkor az ajándék eszméje szertefoszlik. Erre vonatkozik az, amit Krisztus tanítványainak mondott: ne tegyetek úgy, mint a pogányok, akik azért hívnak vendégeket, mert azok majd visszahívják őket. Pusztá árucseréként a karácsony az önérdek érvényesítésévé, a mohó egoizmus

eszközzé, a birtoklás és a hatalom örömeiben való elmélyüléssé válik, pedig ez az esemény éppen az ellenkezőjét üzeni nekünk. Hatalmas feladat lenne a karácsonyt újból egyszerűvé tenni.

Napjainkban mi hogyan tudjuk befogadni a betlehemi kisdedet?

Felmerül a kérdés, hogy hogyan mennének végbe az események, ha Mária és József az én ajtómon kopogtatnának? Lenne-e számukra hely?

Van-e valóban hely nálunk Isten számára, amikor megpróbál belépni hozzánk? Van-e időnk és helyünk Számára? A Rá vonatkozó kérdés soha nem tűnik sürgősnek.

A pásztorok siettek. Ma melyik keresztény siet, ha az Úr dolgairól van szó? Időnk már teljesen be van táblázva. De a dolgok még mélyebbre hatolnak. Istennek valóban van helye gondolatainkban? Nincs Számára hely. Érzéseinkben és akaratainkban sincs Számára hely. Azokat a dolgokat akarjuk, amiket meg tudunk érinteni, a megtapasztalható boldogságot, személyes terveink és szándékaink sikerét. Teljesen el vagyunk telve önmagunkkal, annyira, hogy nem marad egyáltalán hely Isten számára. És ezért nincs hely a többieknek sem, a gyermekeknek, a szegényeknek, az idegeneknek.

Korunk emberei, férfiak és nők! Krisztus hozzánk is jön, hogy elhozza a világosságot, hogy megajándékozzon az Ő békéjével. De vajon ki virraszt a kételkedés és a bizonytalanság éjszakájában éber és imádságos szívvel? Ki várja az új nap hajnalát, miközben őrzi a hit aprócska lángját? Kinek van ideje hallgatni az Ő szavát és hagyni, hogy szeretetének vonzása átalakítsa? Igen! Az Ő békeüzenete mindenkinél szól, mindenkinél felajánlja, mint a megváltás biztos reményét.

készült XVI. Benedek pápa *A Názáreti Jézus, Bevezetés a keresztény hit világába, Isten és a világ, A remény forrásai, Beszélgetés a hitről* c. könyvei, DEUS CARITAS EST c. enciklikája, ill. homíliái felhasználásával

„Krisztus, az új Ádám: az Atya és az Ő szerepét misztériumának kinyilatkoztatásában teljesen föltárja az embert az embernek, és megmutatja magasztos hivatását [...] Isten Fia ugyanis megtestesülésével valamiképpen minden emberrel egyesült.” (II. Vatikáni Zsinat – Gaudium et Spes 22)

„Kérve kérlek [...] hirdesd az evangéliumot, állj vele elő, akár alkalmas, akár alkalmatlan. Érvelj, ints, buzdíts nagy türelemmel és hozzáértéssel. Mert jön idő, amikor az egészséges tanítást nem hallgatják szívesen, hanem saját ízlésük szerint szereznek maguknak tanítókat, hogy fülüket csiklandoztassák. Az igazságot nem hallgatják meg, de a meséket elfogadják.” (2Tim 4,1-4)

XVI. Benedek pápa
A Názáreti Jézus I. II. III.
(Szent István Társulat)

Joseph Ratzinger
Isten és a világ
– Hit és élet korunkban
(Szent István Társulat)

Joseph Ratzinger
Beszélgetés a hitről
Vittorio Messori-vel
(Vigilia, 1990)

„A testi betegségekre ott vannak a gyógyszeresek, de a magányt, kétségbeesést és reménytelenséget egyedül a szeretet képes meggyógyítani. Sokan vannak a világban, akik egy darabka kenyérre éheznek, de még többben olyanok, akik csak egy kis szeretetre.” (Kalkuttai Szent Teréz Anya)

„Nagy különbség van a részvétlen némaság és az együtt érző meghallgatás között. A modern ember egyik legnagyobb keserve, hogy nincs hol, nincs kinek a batyuját kitergetni. Ezért olyan keresettek a pszichiáterek, akik türelmes, fizetett szak-meghallgatók, s olykor nem is tesznek mást, csak hagyják, hogy a páciens alaposan kibeszélje magát, s már ezzel is gyógyítanak. Holott egymás orvosai lehetnénk - egy kis szeretettel, empátiával, valódi és nem színlelt érdeklődéssel embertársunk személye iránt. Megérinteni a remegő kezét, elmélyedni a repdeső tekintetben, azt sugallni: „Most te, egyedül te vagy a fontos”, s lenyugtatni a zaklatott lelket, azáltal, hogy osztozunk vele.” (Jókai Anna – író, költő)

Étteremben

Mi voltunk az egyetlen család az étteremben. Eriket beraktam egy etetőszékbe, és megjegyeztem magamnak, milyen csendben eszik minden vendég. Néhányan halkan beszélgettek. Erik hirtelen örömteli kiáltást hallatott...

— Szia! — mondta, miközben pufók kezeivel a szék tálcáját püfölte. Szemei az izgatottságtól kikerekedve, száján azzal az imádnivaló fogatlan mosollyal, hevesen integetett. Próbáltam megtalálni hirtelen örömeinek forrását. Sikerkült. Egy koszos, szakadt kabátot viselő öregember volt. Nadrágja gyűrötten lógott rajta, cipzárja félig lecsúsztatva, egyik cipőjéből kikandikáltak a lábujjai, erekekkel telerajzolt orra, olyan volt, mint egy térkép.

Túl messze voltunk ahhoz, hogy szagokat érezzünk, de biztos voltam benne, hogy bűdös. Ő is integetett.

— Szia, kicsi baba! Szia, nagyfiú! Kukucs! — mondta Eriknek. Összenéztünk a férjemmel. „Most mit csináljunk?”

Meghozták az ebédünket. A férfi szakadatlanul kiabált a túloldaltól.

— Ismered ezt a játékot? Kukucs! Nézd csak! Ismeri!

Senki sem gondolta, hogy a férfi aranyos, és egyértelmű volt, hogy részeg. A férjemmel majd elsüllyedtünk szégyenünkben. Csendben ettünk, de nem úgy Erik, aki egész repertoárján végigment, az öreg pedig mindent utánacsínált.

Végre befejeztük az evést, és a kijárat felé vettük az irányt. A férjem elment fizetni azzal, hogy a kocsinál találkozzunk. Az öregember pont köztem és a kijárat között ült. „Uram, segíts, hogy kijussak innen anélkül, hogy megszólítana minket!” — imádkoztam magamban.

Ahogy közeledtünk, próbáltam úgy fordulni, hogy ne érezzük a leheletét, de miközben elfordultam, Erik kitekerte magát, és az ismert „vegyél fel” babapozícióba helyezkedett. Mielőtt bármit tehettem volna, Erik az öregember karjaiba vetette magát.

Hirtelen ott álltam, és néztem, ahogy egy nagyon bűdös öregember a karjaiban tart egy boldog kisgyereket. Erik teljes bizalommal és szeretettel a férfi kopott vállára hajtotta a fejét. Az öregember becsukta a szemét, és láttam, ahogy megindulnak a könnyek. Öreg, koszos, fájdalomtól és a kemény munkától kicserzett kezei igazi gyengédséggel tartották a fiamat, miközben szeretettel a hátát simogatta.

Nem láttam még ilyen mély és ugyanakkor ennyire röpké szeretetet két emberi lény között.

Döbbsen álltam. Az öreg néhány másodpercig ölelte Eriket majd rám nézett.

— Nagyon vigyázzon erre a fiúra! — mondta szilárd meggyőződéssel.

Nagy nehezen kinyögtem, hogy „megteszem”.

A férfi nem túl nagy hajlandósággal, szomorúan fejtette le magáról Eriket, mintha valóban fájdalmat okozott volna neki a mozdulat. Megfogtam a fiamat és az öregember ennyit mondott:

— Isten áldja asszonyom! Ez volt a karácsonyi ajándékom.

Egy elmakogott köszönet után futva tettem meg az utat az autóig. A férjem nem értette miért sírok és miért szorítom úgy a fiamat, miközben azt mondogatom, hogy „Uram, Uram, kérlek, bocsáss meg!”

Tanúja voltam Krisztus szeretetének egy gyermek ártatlanságán keresztül, aki nem látott bűnt, és nem ítélkezett. Egy kisgyereken keresztül, aki a másik lelkét látta, és egy anyán keresztül, aki nem látott tovább

az öltözéken. Keresztényként vak voltam, miközben karjaiban tartottam egy gyermeket, aki látott. Úgy éreztem, Isten azt kérdezi tőlem: „Hajlandó vagy megosztani a fiadat egy pillanatra?”, mikor Ő meg nekünk adta az Övét... örökre.

A rongyos öregember eszembe juttatta, hogy „olyanokká kell lennünk, mint a kisgyermek”.

forrás: bibliai-kincsestar.hu

„Van, aki bőven ad, mégis gazdagabb lesz, a másik meg kapzsi, mégis szegényedik. Aki máson segít, maga is meghízik, maga is jóllakik, aki mást jól tart.”

(Péld 11,24-25)

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Szoktam pénzadományt adni? Miért igen, miért nem?

○ Előfordult velem valaha, hogy titokban tettem jó valakivel?

○ Van olyan személy a környezetemben, aki nagyon szenved a magánytól, és esetleg örülne, ha meglátogatnám vagy felhívnám telefonon?

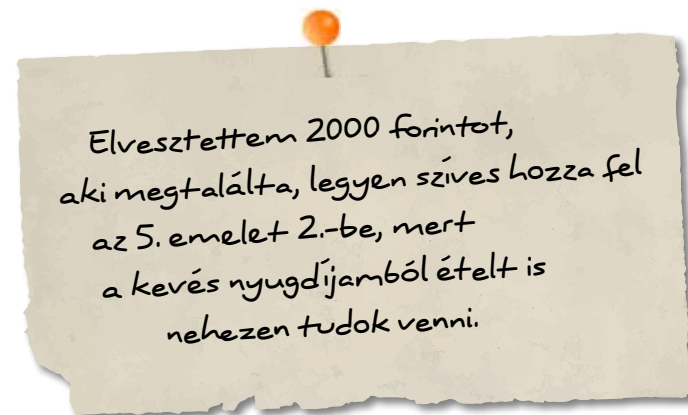
„Úgy érezzük, hogy amit teszünk, csak egy csepp a tengerben. Anélkül a csepp nélkül azonban sekélyebb volna a tenger.”
(Kalkuttai Szent Teréz Anya)

„Mit számít neked, ha Krisztus egyszer megszületett Máriától Betlehemben, ha nem születik meg a te szívedben?”
(Szent Ágoston)

Az elveszett pénz

Élt a környékünkön egy kedves idős hölgy, aki még évekkel ezelőtt elveszítette a férjét. Nem sokkal később újabb csapás következett be az életében: lánya, veje és két unokája tragikus hirtelenséggel meghalt egy autóbalesetben. A néni egy nagy bérház egyik szűk lakásában lakott egyedül, és kevés nyugdíjából próbált megélni valahogy.

Egyik nap, amikor hazafelé tartottam az iskolából, a bérház kapuján egy hirdetést vettem észre.

Nem sokat gondolkodtam: bementem a házba, fel az 5. emeletre, kivettem a tárcámból 2000 forintot, és becsöngettem. Amikor a néni meglátott kezemben a pénzzel, kicsordultak a könnyei, és meghatódva így szólt:

— *Te vagy ma a tizenkettedik ember, aki feljött hozzám a 2000 forinttal. Nagyon köszönöm!*

Mosolyogva elbúcsúztam tőle, majd a lifthez léptem. Még utánam szólt az ajtóból:

— *Lányom! Azt a hirdetést vedd le kérlek, mert azt sem én raktam ki.*

Csak állt ott az ajtóban és potyogtak a könnyei...

Látszott rajta, hogy mélyen megrendíti az a szeretet, amit a mai napon megtapasztalhatott.

hasznaldfel.hu

A kisbojtár ajándéka

A pásztorok kint legeltették a nyájukat a mezőkön, és maguk is ott aludtak a szabad ég alatt az állatokkal. Egy szép csillagfényes éjszakán Betlehemtől nem messze megfényesedett az ég, és a pásztoroknak megjelent egy ragyogó angyal. Anynyira megijedtek, hogy ijedtükben mind a földre borultak. De az angyal vigasztalta őket, és így szólt hozzájuk:

— *Ne féljetek, nagy örömhírt hozok most nektek! Megszületett a Megváltó! Menjete a városba, ott találjátok egy szegény istállóban, jászolban fekszik.*

Nagyon megörültek a pásztorok, így hát mindjárt fölkerekedtek, hogy menjenek imádni a kisdedet. Volt köztük egy szegény kisbojtár. Gyerek volt még, nem volt semmije, nemrég állott be a szolgálatba. Könyörgött a juhászgazdának:

— *Gazduram, szívből kérlek, vigyél el engem is! Úgy szeretném látni a gyermeket...*

— *Hát, jól van, gyere! De nem tudom, te mégis mit tudnál hozni magaddal, hisz tenéked nincsen semmid. No, nem baj, majd meghúzódsz hátul, azért lássad te is a Megváltónkat!*

Ki mit tudott, azt vitt magával ajándékkul a gyermeknek. Egyik egy báránykát, a másik egy szép kerek sajtot, a harmadik jó meleg gyapjú subát. Csak a kisbojtár nem tudott vinni semmit se.

Mikor odaértek az istállóhoz, sorban köszöntötték az Úrjézust: — *Üdvöz légy, kis Jézuskánk! Fogadd el tőlünk ezeket a kis ajándékokat!* — azzal amit hoztak, mind a jászol elé tették. Mikor a kisbojtár került sorra, így szólt:

— *Hát én nem tudtam hozni neked ajándékot... Tudod... én nagyon szegény szolga vagyok. De ígérem, édes Jézusom, hogy ezentúl a te szolgád leszek!*

És a kis Jézus a két csöpp karját feléje tartotta és ránevetett a kisbojtárra. Ez volt számára mind közül a legkedvesebb ajándék.

magyar legendamese

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Szerinted miért a kisbojtár ajándéka tetszett legjobban a kis Jézusnak?

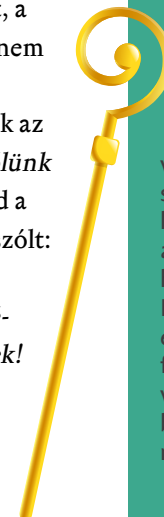
○ Te készülsz valamilyen ajándékkal a kis Jézus születésnapjára? Mit gondolsz, tőled milyen ajándéknak örülne legjobban?

„Az igazi ajándék az egyik ember számára a másik ember lehet, a másik szívtől szívig érő szeretete.”
(Simon András – grafikusművész)

Mire való a pásztorbot?

A pásztor terelő és hajtó, ill. támadó és védekező eszköze.

A Katolikus Egyházban a pásztorbot a püspökök egyik jelvénye lett, mely eredetileg fából készült és mankószerűen végződött, hogy támasz szolgálhasson a püspökatyáknak. Körülbelül az ezredik esztendő óta horgas végződése van. Később már fémből, ill. elefántcsontból készültek, felső részük pedig szép ötvösmunka. A pápa pásztorbotja egyenes, hosszú bot, mely keresztben végződik.

Jézus Krisztus születésének ez a története: Anyja, Mária, Józsefnek a jegyese, még mielőtt egybekeltek volna, úgy találtatt, hogy gyermeket fogant a Szentlélektől. Férje, József igaz ember volt, nem akarta a nyilvánosság előtt megszégyeníteni, ezért úgy határozott, hogy titokban bocsátja el. Míg ezen töprengett, megjelent neki álmában az Úr angyala, és így szólt hozzá: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet Máriát, hiszen a benne fogant élet a Szentlélektől van! Fiút szül, akit Jézusnak nevez el, mert ő szabadítja meg népét bűneitől.” Ezek azért történtek, hogy beteljesedjék, amit az Úr a próféta szavával mondott: Íme, a szűz fogant és fiat szül, Emmánuel lesz a neve. Ez azt jelenti: Velünk az Isten. József erre fölébredt álmából és úgy tett, ahogy az Úr angyala parancsolta.

Mt 1,18-24

„A hallgatás hit, amikor nyugodtan vársz, mert tudod, hogy az Úr fog cselekedni, amikor lemondasz a világról, hogy az Úrral lehess, amikor nem törödsz azszal, hogy megértsenek téged, mert elegendő neked, hogy az Úr megért, a hallgatás hit.” (Kalkuttai Szent Teréz Anya)

Hitünk próbája

Miért hallgat Mária? Miért nem beszél Józsefnek az angyali jelenésről? Mert nem beszél, ez nyilvánvaló. Az evangélista ezt írja: kitűnt, hogy Mária gyermeket fogant. Talán nem is József, hanem a rokonok és a szomszédok vették észre először.

Szűz Mária Istentől várta, hogy hogy bevonja az ő titkába Józsefet. Nem akart öngazolásával „besegíteni” Istennek, hanem mindenestől rábízta ezt a titkot, önmagát és különösen is Józseffel való kapcsolatát. Ha két egymást szerető személy között Isten miatt van meg nem értés, akkor Istenre kell bízni az ügyet, önmagunkat és a másikat. Ha a másik igaz ember, töprengeni és szenvedni fog, talán az is megfordul a fejében, hogy megszabadul tőlünk, de végül is Isten fogja őt beavatni abba a titokba, amelyben bennünket részesített.

Ez a legvégső próba két egymást szerető teremtmény között. Iszonyatos órák, napok, hetek és hónapok. Hallgatnod kell arról, hogy téged kiválasztott és meghívott az Isten. Az, akit legjobban szeretsz, értetlenül áll e titok előtt. [...]

Ha ehhez hasonlót tapasztalsz életedben, tudd meg: hited próbája ez. Ha te vagy a meg nem értett, a Szent Szűz segítségét kérd, és öngazolás helyett bízd az Úrra, hogy amikor jónak látja, angyala által feloldja társad tanácstalan-ságát és félelmét. Ha pedig a nem értő vagy, lelki terror, elkeseredés és a szeretetben való meghasonlás nélkül kövesd József példáját, akinek mindennél fontosabb volt az Isten iránti hűség. Amikor az ember már nem csupán önmagáról, de a legszeretettebből is kész lemondani Istenért, megérik arra, hogy egyedülállóan szép hivatása legyen, s elvesztve még sokkal jobban visszakapja, akit szeretett.

Barsi Balázs–Telek Péter-Pál: Magasság és mélység

Szent József álma, ismeretlen olasz festő, Metropolitan Művészeti Múzeum

BOLDOG CHARLES DE FOUCAULD IMÁJA

Ó, Jézusom, te azt mondtad:

„Én vagyok a kapu.

Ha valaki általam megy be, üdvözl”

Nem akarom beérni azzal,

hogy szavaidat olvasom, elmélkedem róluk,

helyeslem, csodálom, hirdetem;

segíts Uram, hogy alkalmazzam, éljem,

hogy átvigyelem életembel

Add, hogy hitből éljek,

félretegyem az emberi okoskodást,

ami örültség előtted,

és életemet isteni bölcsességed

szavai szerint irányítsam,

ami örültség az emberek előtt. Ámen.

„Aztán Mózes maga elé hívatta Józsuét, s egész Izrael jelenlétében így szólt hozzá: „Légy bátor és erős! Mert te vezeted be ezt a népet arra a földre, amelyre az Úr megesküdött atyáiknak, hogy nekik adja, s te osztozol szét köztük örökségképpen.” (Mtörv 31,7)

Emmanuel vagy Jézus?

A „Jézus” név Izraelben gyakori és kedvelt név volt. Mivel a Szűzanya Jézusában Isten rendkívüli és egyedülálló módon „Emmanuel”= „velünk lakó Isten” lett, benne teljesült az időben első „Jézusnak”: a Józsuénak tett ígéret: hogy Jahve a mi Jézusunkkal lesz, és benne Jahve „Szabadítónak” nyilatkoztatta ki magát. (↑Mtörv 31,7.) A név lényegében ugyanazt akarja mondani, ami Mózesnek a csipkeborkból elhangzott. „Én az vagyok, aki mindig veletek vagyok.”

„Legyünk mi most az imádság nemzete! Ha újból megtanulunk imádkozni úgy, ahogy eleink imádkoztak, lesz honnét erő és bizalmat merítenünk. [...] Ne veszítsétek el bizalmatokat! Tartsuk meg a mi reménységünk rendíthetetlen vallását.” (Mindszenty József bíboros)

MEGFONTOLANDÓ
KÉRDÉS: ?

○ Ki az én Lázárom?
(testi, ill. lelki szükségletek szempontjából)

„A halál óráján mennyire sajnáljuk majd azt az időt, amit haszontalan fecsegésre, élvezetekre, semmittevésre fordítottunk ahelyett, hogy megtettük volna a magunkét az önmegtagadásban, imában, jócselekedetekben; gondoltunk volna szegény magunkra, sírtunk volna szegény bűneinken! Akkor majd látjuk, hogy a mennyországért semmit sem tettünk.

Gyermekeim, milyen szomorú ez! A keresztények háromnegyed része csak azon dolgozik, hogy eleget tegyen testének, ennek a hullának, amely el fog rothadni a földben, de nem gondolnak szegény lelkükre, amelynek vagy örökre boldognak vagy örökre szerencsétlennek kell lennie. Nincs belátásuk és józan ítéletük! Ez megdöbbentő!”
(Vianney Szent János)

„... ne az egész világnak akarjatok segíteni, hanem azoknak, akik társaságotokban vannak...”
(Avilai Szent Teréz)

Ne add át magad az érzékiségnek!

– Prohászka Ottokár elmélkedése a dúsgazdag és a koldus Lázárról szóló példabeszédhez

„**Volt egy gazdag ember. Bíborba és patyolatba öltözködött és dúsan lakomázott mindennap. Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a kapuja előtt, fekélyekkel tele**” (Lk 16, 19-31). Bíborba öltözködött, fényesen lakmározott, élte a világát. Nem azért pusztult el, mert jól evett, hanem azért, mert életet élt, mely magát „kiéli” ösztönei, vágyai szerint. Életet élt, melyben a test az úr; a világ s az ösztön a pazarló hatalom; „életet”, melyben Isten feledve van. – Lázár pedig, a szegény, nyomorúságában sem nőtt a földhöz; beteg volt; földön hevert; kevély nem volt; irgalomra volt szoktatva; morzsákat evett; de Istent nem feledte! Íme a trónon ülő, de földhöztapadt, a fényesen öltözködő, de holt terhek láncait hordozó lélek egyrészt, s másrészt a földön heverő, de eget kérő, fekélyes, de tisztalelkű ember.

– Föld, állás, étel, test ne legyen holt teher lelkemen; a lélek szolgálja a test; Szent Ferenc szerint „asinello”-ja, teherhordója. A lélek jár a testen, nem a test a lelken. A modern próféták az érzékiség fölszabadítását hirdetik, s az ifjúság hiszi, hogy erős lesz, ha élvez. Az igazi élvezet az erő, a természetes s kegyelmes erő érzete. Ne törjük le se mértéktelenséggel, se alkohollal, se puhasággal!

„**Meghalt a dúsgazdag, s eltemettetett a pokolban, s meghalt Lázár, s fölvetetett a mennybe.**” Jézus világosan állítja lelkünk elé a végleges rosszat s jót. Van pokol, a győzelmes rossz; van mennyország, a győzelmes jó. Itt a földön is van sok rossz, két főtípusa: a bűn s a halál. De itt mindenfelé szivárog Jézus vére s mérsékli a rosszat, a nyomorúságot, a penészflórát testen-lelken, a szomorúságot, a gyalázatot; de van azután egy rossz, a végleges rossz, a rosszakarát, mely meztelenül s közvetlenül száll

Josef Danhauser: A gazdag falánk, olaj (1836) Bécsi Szépművészeti Múzeum

szembe a teremtő s a szenvedélyes szerető Istennel. Ott van a rémséges ütközés, a végleges zúzódás s összetörés; ez a pokol. – Végtelen irgalom kíséri az embert nagy kötelességeinek teljesítésében, de ha szembeszáll Isten Fölségével, összetöri őt. Hiszem, Uram, s imádom Fölségedet.

„**Mikor a pokolban, kínjai között föltekintett, meglátta messziről Ábrahámot és az ölében Lázárt.**” Az elkárhozott föleszmélvén, öntudata végtelen kín; elgondolja életét. Emberek, kegyelmek, bűnök emlékei járnak körülötte; templomok, kereszték, oltárok, napsugár, csillagok ragyognak szemeibe. Látja bűnösségét, mely fejlett s kifejlett a kárhozatba. Mily rettenetes emlékek gyötrik! [...] Mit kell megfontolnia? Életének esztelenségét, mely mindent tönkretett: ke-

gyelmet, irgalmat, szeretetet. Könnyű volt, édes volt, hasznos volt, szükséges volt, hogy jól, szentül éljen; de elmúlt mindez; mit kell ezentúl tennie? Mily eszközöket használnia? Mit kerülnie? Mit kérnie? A felelet mindezekre: nihil, nihil; az öröm nihilizmusa a kín teljében. – Hogyan gyakorolja akaratát? Van vágya, szomja; csak egy csepp a fekélyes Lázár ujjáról... de ezt is képtelenség kieszközölnie. Az Isten szépsége, a mennyország ragyog fölötte, de nem neki. Az Isten központ, vonz mindent; de e vonzás összetöri lelkét; e vonzalom neki borzalom. Ismer, lát, de nem remél, nem szeret; nem buzdul a jóért; fáradt. – Ez az állapot is titok; nem értjük, míg lelkünkben a jónak szeretete s a boldogság reménye él. Ez is az a „más” világ!

Prohászka Ottokár: Elmélkedések az evangéliumról
– Jézus nyilvános működése

Szegény Dzsoni gazdagsága

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK?

○ Szerinted ki számít gazdagnak?

○ Bizonyára ismered a mondást: *A pénz nem boldogít. Egyetértesz vele?*

○ Mit gondolsz Pál Feri atya alábbi mondatáról? Mi a különbség a csillogás és a világosság között?

„Ne tévesszük össze a csillogást a világossággal!”
(Pál Feri atya)

○ Szerinted mit tenne Ferenc pápa, ha a világ leggazdagabb emberei nekiadnák a felesleges pénzüket?

○ Tudnál példát mondani a következő idézetre?

„Nem az a szegény, akinek kevés a vagyona, hanem az, aki többet kíván.”
(Seneca – ókori római filozófus)

Minden boszorkánynak hétvévenként rabszolgájává kell tennie egy embert. De nem ám erőszakkal, hanem úgy, hogy az ember maga is belemenjen az alkuba. Csak akkor érvényes. A Százarcú Boszorkának meg alig volt már hátra egy esztendeje a hétből, és senki sem akadt még a horgára. Na de egy nap valahonnan füttyörészést hallott.

Szegény Dzsoni közeledett az erdei úton. Hej, megörült a Százarcú. Fogta magát, vénséges vén, mankós, botos, beteg anyókévé változott, és úgy várta a legényt.

— Jaj, szép fiam, de jó, hogy erre jársz! Legyél segítségére egy szegény, beteg öregasszonynak!

— Miben segíthetek, öreganyám? — kérdezte Dzsoni.

— Nagyon beteg vagyok, alig bírom már magam — álnokkodott a Százarcú. — Arra kérlek, állj a szolgálatomba.

— Hát, öreganyám — vakarta a fejét szegény Dzsoni —, segíték magának szívesen, amit csak akar, de a szolgálatába nem állok. Ha nem tudná, én vagyok a világ legszadabb embere, nem állok hát senki szolgálatába.

— Ó, nem hosszú időről van szó — sápítozta a banya —, csak három napról. Úgy elszáll, hogy észre sem veszed.

— Nem — rázta a fejét szegény Dzsoni —, egy fél percre se állok senki szolgálatába.

— Pedig nem akármilyen bért fizetnék — próbálkozott tovább a Százarcú. Odavezette a kamraajtóhoz, kinyitotta. Tele volt az mindenféle kincsekkel: aranypénz, igazgyöngy, ezüsttál, drágakő. Szikrázott, fénylett a sok kincs. Ravaszul pislogott a Százarcú szegény Dzsonira.

— Ez mind a tiéd — mondta. — És csak három napot kell érte szolgálnod.

— Mi az ördögöt csinálnék én ezzel a sok kacattal? — mondta Dzsoni.

A Százarcú alig tudta palástolni pulykamérgét. — Ez neked kacat, te félküllős, te lütytő, te dinnye! Válogatott kincs ez, nem kacat! Mindenki örülne, ha az övé lehetne.

Szegény Dzsoni rázta a fejét.

— És mit kezdenék én ennyi kincssel? Azon kezdem, hogy el se bírnam. Ha meg elbírnám is, a nyelvem lógna a cipekedéstől. A fene se cipekedik!

— Jaj de ostoba vagy! — mondta a Százarcú. — Veszél magadnak lovat, kocsit, arra rakod a kincset. Magad is kocsin utazol, nem kell gyalogolnod.

— Először is — mondta szegény Dzsoni —, szeretek gyalogolni. Másodszor, ha kocsim, lovam lenne, emészthetne a gond, hogy a lovaknak mindig legyen enni-, innivalójuk; a kocsival is törődni kéne: új kerék, új tengely... ajaj, más nem is hiányozna nekem! Harmadszor meg, ott vannak a rablók, őrizgethetném tőlük a kincset, kocsit, lovat. A végén még füttyörészni is elfelejtenék! Inkább edd meg a kincsedet, öreganyám!

— Jaj de élhetetlen vagy, nem viszed te semmire! — mondta a boszorkány. — Még hogy gond a kocsival meg a lóval! Hát majd szolgákat fogadsz. A rablók ellen meg építesz egy várat. Kitelik ebből a pénzből. Jó vastag falú várat, semmilyen rabló nem tud oda betörni.

— Aztán kuksoljak örökké a várban, mi? Mint egy penészvirág? Hogy ne tudjak egy

jóízűt csavarogni, mert mindig az járna a fejében, hogy „jaj, a váramba nem csapott-e be a ménkű, jaj, a váram így, meg jaj, a váram úgy”. Nem kell a kincsed, öreganyám. De nagyon szívesen segítek neked saját jószántamból. Mondd meg, miben segíthetek!

Dúlt-fült magában a Boszorka, úgy tett, mintha nem hallotta volna, hogy szegény Dzsoni felajánlotta a segítségét.

— Dolgod is alig lenne a három nap alatt — hadarta. — Csak mindennap egy almát kellene leszedned arról a fáról.

— Na, hát ez igazán semmiség — mondta szegény Dzsoni — leveszem én neked ingyen mind a hármat.

Azzal már lépett is az almafa felé. A boszorkány meg elhajított mankót, botot, úgy fölpattant, mint akit a darázs csípett meg. Na persze hogy ugrált, mert gondolhatod, nem akármilyen almafa volt az.

— Jaj, hozzá ne nyúlj! — visított a banya. Dzsoni gyanakodva nézett rá.

— De fürge lettél egyszerre, te szegény, beteg öregasszony. Miben sántikálsz te?

Dzsoni most már átlátott a szitán: rájött, hogy ez a gyanús öregasszony csakis boszorkány lehet, és úgy otthagya, mint a pinty. Annyit se mondott: fapapucs.

Lázár Ervin: *Szegény Dzsoni és Árnika* c. meseregénye nyomán

MEGFONTOLANDÓ
KÉRDÉSEK: ?

○ Voltam valaha igazán nagy „sötétségben”? Mi segített talpon maradni?

○ Fontosak számomra az ünnepek? Mitől ünnep az ünnep?

○ Mit jelent számomra a karácsony?

„A világosság világít a sötétségben...”
(Jn 1,5)

„Isten ugyanis, aki azt mondta: „A sötétségből támadjon világosság”, a mi szívünket is megvilágosította, hogy Isten dicsőségének ismerete (Jézus) Krisztus arcán felragyogjon nekünk.”
(2Kor 4,6)

„Nyugaton másféle szegénységet találunk: a lelki szegénységet. Az sokkal rosszabb. [...] Önöknek a javaikkal sosem elégedett emberek szegénysége jutott, akiknek fogalmuk sincs, mi az a szenvedés, mégis utat engednek az elkésredésnek. A szív ilyen szegénységét gyakran nehezebb enyhíteni és megszüntetni.”
(Kalkuttai Szent Teréz Anya)

Karácsony a gulágon

– Olofsson Placid atya visszaemlékezéseiből

Hadd szabadjon még egy esetet elmesélnem egy karácsonyesterről, ami a Szovjetunióban nincs. Ott az munkanap volt. A lágerben voltunk 28-30-an magyarok, és karácsonyt akartunk ünnepelni. Ha másként nem megy, akkor egész nap dolgozunk és este, ha a zabkását megettük, akkor összefövünk és ünnepelünk.

Akkoriban én egy félreértés folytán festőként dolgoztam a kultúrszobában. A főnököm egy hadnagy volt, akivel én jóba akartam lenni. (Hát Istenem, az vesse rám az első követ, aki nagyobb hős nálam.) Ennek a hadnagnak volt egy gyermekbénulásban szenvedő négyéves kislánya, aki gipszágyban feküdt. Annak csináltam kis paprikajancsit, meg játékokat. A Szovjetunióban karácsony nincsen, de jolka van, a jolka az a fenyő. A jolkát a Kremlben is fölállították, és a pionírok körbetáncolták január elsején. Mondom a főnökömnek, hogy hadd csináljak egy kis fenyőt a beteg kislányának. Az erdőből hozattam egy kis fenyőfát. Azt január elsejére adtam, de azt időben meg kellett csinálni, így december 24-re megvolt.

Csodálatos volt, hogy mindenki beledolgozott abba a karácsonyestbe! Két nappal előtte jött az egyik fogolytársam, hogy talált egy picike kis gyertyacsonkot. Azt a kis karácsonyfa elé tesszük, és akkor lesz egy nagy karácsonyfa-árnyék a falon. Mindenből lehet valamit csinálni. Mindenki hozott a reggelijéből egy kis kenyérhéjat meg egy kis kenyérbelet. Az ukránoktól, akik szovjet állampolgárok voltak, és ezért kaphattak csomagot, kértem egy kis fokhagymát. Azzal meg lehetett dörzsölni a kenyérhéjat, az volt a kolbász. A legaranyosabb azonban az volt, hogy

két fogolytársunk akkor fenn dolgozott a láger villanyfejlesztőjében. [...] Ez a két magyar fogolytársam azt mondta, hogy ha pontosan megmondjuk, hogy mikor lesz az a negyed óra karácsonyestünk, akkor ők rövidzárlatot okoznak, mert ha rövidzárlat lesz, akkor koromsötétség lesz, és a négy őrtoronyból kezdik kilőni a színes rakétákat. Hát csillagszóró nem volt a zsebünkben, de olyan tűzijáték volt az alatt a negyed óra alatt! Ez arra is jó volt, hogy mindenki arra figyelt, minket pedig békén hagytak. Az is igaz, hogy három nap sötétzárkát kaptak érte, de édes Istenkém, valamit valamiért. A sötétzárkában is 24 óra volt a nap! Akkor mi valóban összejöttünk 24-25-en, és imádkoztunk, énekeltünk, az otthoniakra gondoltunk, aztán fogyasztottuk a „kolbászt” meg a „süteményt”. Egy kicsikét elfelejtettük a nyomorúságot, amiben éltünk. Kicsikét másként gondolkodtunk.

Közben nyílik az ajtó és bejön egy fogolytársunk, egy Sztálin-díjas szovjet költő. Én ismertem, még a nevét is tudom, Nyikoláj Fagyejevics Szolovjov. Benyit, ránk néz, aztán kimegy. Mindannyian tudtuk, hogy ez most megy a parancsnokságra és följelent bennünket. A Szovjetunióban a legnagyobb vétek az összeesküvés. A gyilkosság nem érdekes, de az összeesküvés az a legnagyobb vétek. Huszonnégy magyar volt együtt: ez csak összeesküvés lehet. Azért megtar-

Emeljük föl fejünket! Bármennyire gyatra, kilátástalan és nehéz az életünk, bármilyen teher nehezedik ránk, bármilyen bizonytalannak látszik a jövő, ott, akkor, abban a döntő pillanatban emeljük föl fejünket. Magának a Megváltó Jézusunknak a kérése ez. Sőt, utasítása. Ezzel kezdődik az új egyházi év biztató nyitánya: „Emeljük föl fejünket!” Hiszen a vég számunkra nem negatívum, hanem a krisztusi megváltás megvalósulása, igazi találkozás Megváltó Jézusunkkal, ami maga az örök üdvösség.

Placid atya

tottuk tovább a karácsonyestet, de másnap iparkodtam találkozni ezzel a jóemberrel, ezzel a költővel, hátha nem találta meg a parancsnokságot. Láttam is, mondta, hogy akar velem beszélni. Azt mondta: „*Tudod, nagyon jó, hogy engem ateistának neveltek, de amit tegnap láttam, hogy ti a hitetekből ilyen körülmények között is tudtok ünnepelni, ennél nagyobb Isten-érv nekem nem kell.*” Földbe gyökerezett a lábam. Erre nem gondoltam, hogy neki Isten-érvnek számított az, hogy mi egy picit próbáltuk elfelejteni a nyomorúságunkat, és karácsonyestet tartottunk.

Az előadás 2002. október 9-én hangzott el a Nemzeti Történelmi Szalonban.

Cicák a hóban

„Ő Isten formájában volt, és az Istennel való egyenlőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez föltétlenül ragaszkodnia kell, hanem kiüresítette magát, szolgai alakot öltött, és hasonló lett az emberekhez. Külsőjét tekintve olyan lett, mint egy ember.” (Fil 2,6-7)

„Isten olyan nagy, hogy kicsivé is lehet. Isten olyan hatalmas, hogy védtelenné is teheti magát, tehetetlen gyermekként találkozhat velünk, hogy szeretni tudjuk Őt.” (XVI. Benedek pápa)

„Isten azáltal mutatta meg nekünk, hogy az emberi természet milyen magas helyet foglal el a teremtmények között, hogy valódi emberként jelent meg az embereknek.” (Szent Ágoston)

Szenteste volt. A falu orvosának házában vidáman ragyogtak a karácsonyfa fényei, alatta ott sorakozott sok szép ajándék. A család ünneplőbe öltözve készülődött a templomba. Ahogy kiléptek a kertkapun, észrevették az öreg Vendel bácsit, aki a szomszédban lakott – éppen a havat sepregette el az ajtó elől.

— Vendel bácsi! Vendel bácsi! — szaladtak hozzá a gyerekek. — Nemsokára megszületik a Kisjézus! Ugye te is jössz a templomba?

— Én aztán nem! Csak eltakarítom ezt a rengeteg havat... De ti menjetek csak, ha annyira akartok.

Az orvos és a felesége kedvesen odaintettek az öregúrnak, mielőtt elsétáltak a háza előtt a templom irányába. Az öreg Vendel egy darabig figyelte őket, magában pedig így gondolkodott:

— Ha valóban létezne ez a ti mindenható és hatalmas istenetek, ugyan miért akarna emberré lenni? Hisz' istenként mindent megtehet! Ennek aztán semmi értelme! Ostobaság!

Ott maradt hát egyedül hófödte kis kunyhójában. Tüzet rakott, hogy átmelegedjen, mert a zord időben rendesen átfagyott az egész teste. Egy pillantást vetett az ablakon át a hideg havas tájra, amikor szeme sarkából valami mozgást észlelt kinn a hóban. Odapillantott.

— Nahát... Cicák!

Három kiscica sétált el lassan a ház ablaka előtt. Az öreg Vendel nagyon kedvelte az ilyen apró jószágokat.

— Jaj, ezek az ostobák! — kiáltott fel — Mindjárt itt a hóvihar! Hiszen így meg fognak fagyni!

Felvette kalapját, kabátját, és kinyitotta az ajtót. A jeges téli szél megborzongatta az öreget.

— Gyertek ide, cicuskák! Gyertek be ide! Itt meleg szoba és étel vár benneteket! Odakinn elpusztultok!

A cicák azonban elfutottak, mert megijedtek az ajtóban álló hatalmas idegentől.

Vendel bácsi az erős hófúvás ellenére kibotorkált a hidegbe.

— Gyertek vissza! Ne féljetek! Én meg akarlak menteni titeket!

A cicák azonban eltűntek a fák között. Vendel bácsi fájdalmasan nézett utánuk a jeges szélben.

— Én minden tőlem telhetőt megtettem értük — motyogta magában. — Mit tehettem volna még? Ahhoz, hogy ne féljenek tőlem, nekem is macskává kellene válnom. Igen... ha ilyen kiscicává válnék, akkor elmondhatnám és megmutathatnám nekik, hogy az otthonom a legjobb menedék számukra. Akkor hinniük kellene nekem, hacsak nem bolondok.

Ahogy visszaért az ajtóhoz, a távolban megkondultak a harangok. Az öreg Vendel egy pillanatra megállt és mozdulatlanul, csendben hallgatta a harangok bongását. Aztán bement a tűzhöz, térdre rogyott és könnyekre fakadt.

MEGFONTOLANDÓ KÉRDÉSEK:

○ Szerinted hogyan alakult volna akkor a történet, ha Vendel bácsi át tudott volna hirtelen változni cicává?

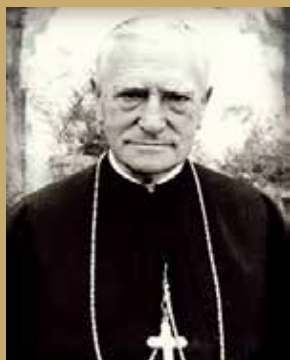
○ Ismersz olyan személyt, aki vállalta az átalakulást, hogy meg tudja értetni magát az emberekkel?

○ Te mit válaszolnál Vendel bácsi kérdésére: „Ugyan miért akarna Isten emberré lenni”?

○ Tudod, mi volt az a fontos üzenet, amit Jézus el akart mondani az embereknek?

○ Mi történhetett az öreg Vendellel, hogy elsírta magát?

„Azzá lett, amik mi vagyunk, hogy azzá tudjon tenni minket, ami Ő.” (Nagy Szent Athanasziosz)

Márton Áron püspök

Elmélkedő lélekkel a betlehemi barlang előtt

– részlet Márton Áron mártírsorsú erdélyi püspök karácsonyi szentbeszédéből

Karácsony Isten emberré levését hirdeti. Liturgiájával, jámbor szokásaival, hagyományaival azt a meglepő híradást ismétli azt a legnagyobb történelmi tényről, hogy egyszer, az idők teljében Isten leszállt a Földre, és olyan lett, mint egy az emberek közül. Éppen ezért kísérti meg a kételkedés az embert. A karácsony ünnepe költőien szép, hangulatos ünnep. [...] Hiszen annyi béke, emberi jószág, annyi költői vonás sugárzik belőle, hogy a hajszás napok szürke sorában pihentető, kedves színt, megnyugvást, felüdítő feledést jelent.

De a hit dolgaiban kételkedésre nevelődött mai ember hajlamos arra, hogy ezeket csak hangulateltérőnek, gyerekek és hiszékeny emberek ünnepeinek vegye, s a hitet és a hit tartalmát azonban – éppen a költői, hangulatos külsőségek miatt – elvesse. Úgy hiszi, túl sokat tud ahhoz, hogy a barlangról, jászolról, pásztorokról, angyali énekről szóló mesével Isten emberré-levését elhitessék vele. Túl okosnak gondolja magát, semhogya ezt a jámbor előadást komolyan vegye. Sőt, éppen ezek a körülmények teszik előtte valószínűtlenné a hit tanítását. Istent barlangban, szalmán, barmok és pásztorok között nem tudja elképzelni. Szerinte Isten, ha valóban a Földre szándékozott jönni, nem ezen a módon, hanem Istenhez méltó és illő körülmények között jelent volna meg.

S tényleg úgy van. Isten itt meglepő ellentétekkel dolgozik. Azonban, ha a barlang előtt elmélkedő lélekkel borulunk térdre, az ellentétek feloldódnak. A barlang és a jászol nemcsak a gyermek szemének való, nemcsak gyerekes elmerengésre alkalmas külsőség, hanem ha mögójuk tudunk kerülni értelemmel, ha Isten gondolataiba bele tu-

dunk hatolni gondolkozó ésszel, ha képesek vagyunk arra, hogy felszabaduljunk éppen a külsőségekhez tapadó képzelet szuggesztíója alól, rájövünk a karácsony lenyűgöző igazságára, a hit megdöbbenő valóságára, arra, hogy Isten csak így, csak ezek között a meséhez találó primitív körülmények között jöhetett a Földre. [...]

Gondoljunk el más Betlehemet! Milyen házat, milyen palotát akarunk építeni, hogy méltó legyen az Isten Fiához? [...] Nem! Az Isten fiához ez a környezet, ez a kiszámított, kitervelt szegénység illet, melyen megütözik a nyárspolgári észjárás! Így mutatta meg, hogy végtelenül gazdag, nincs szüksége semmire, a föld Neki nem is tud adni semmit. S csak így, ennek a radikális szegénységnek a hangsúlyával adhatta legmesszebb-hangzóan a figyelmeztetést, hogy a kultúra, a haladás, a nemesedés elsősorban a lélek műveltsége, ereje és fejlődése, s nem a technika, nem a gépek, nem a civilizáció fejlettsége.

Lehetetlen a betlehemi barlangnak ezt a tanítását a mai embernek meg nem értenie. Külsőségekben, technikában milyen szédítő kultúránk van! Az utcák éjjel fényesebbek, mint nappal, [...] gépek száguldanak az utakon, szárnyas emberek szegik a levegőget, könyvek ezrei ömlenek a piacra hetek alatt. Gyárilag állítják elő a kényelmet és műveltséget. És [...] soha emberi összetört, elégedetlen lelkű, feldúlt és eltorzult arcú ember nem járt a nap alatt, annyi kiégett agyvelő, annyi megkínzott, láthatatlan töviskoronával szorított szív nem vergődött, mint manapság. Mert az

anyag és az anyagiak megölték a lelket. A külső gazdagodással és haladással nem járt együtt a lélek gyarapodása. Leszegényedtünk, mert a betlehemi barlang tanítását nem értettük meg.

Krisztus nem helyezkedett szembe a haladással, [...] de beleállította barlangját a civilizált világ közepébe, hogy figyelmeztessen, hogy a puhaság érzéketlenné tesz, elkábít és megkeményít, s csak a lélek az, ami a földi gyötrelmek szorításából ki tud emelni; a földi élet leselkedő gyötrelmeit győzelmesen el tudja hárítani.

Az ismeretlen názáreti szűz, az egyszerű falusi ács és a darabos, hívó lelkű pásztorok illettek melléje. Csak ezek voltak méltók, hogy körülvegyék, amikor a Földre érkezett. A hatalmasokra és bölcselkedő, fontoskodó emberekre nem volt szüksége. Mit szólhattak volna azok? Nem, nem! Ezek szívét más, az Istentől idegen gondolatok, törekvések és vágyak kötötték le. A pénz, a hatalom izgatta, s élvezetek után szaladtak. [...]

Istennek azok kellettek, akik minden gondolatukkal feléje hajolnak, s egész lelküket belevésik az Ő tágra nyitott, isteni mélységeket rejtő szívébe. S most is ezeket keresi, bölcsője körül ezeket látja szívesen. A jóakarátú, alázatos lelkeket, akik nem hitetlenkednek, nem sokat okoskodnak, hanem beismerik, hogy szenvedő, az élet durvaságai alatt meg-megvonagló szívű emberek, s gyarlóságokkal megrakott szívüket gondjaikkal együtt bizalommal teszik le a Gyermeke mindenható kezébe.

1936. december 25-én, Kolozsváron mondott szentbeszéd
forrás: ersekseg.ro

„De te, (Betlehem) Efrata, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled születik majd nekem, aki uralkodni fog Izrael felett.”

(Mik 5,1)

„Jöjjetek az Isten Fia szegény betlehemi jászolához, emberek: ti mindnyájan, akik gondolkoztok, dolgoztok, szenvedtek, és szerettek. Ő a Szabadító, a Megváltó, és nincs más név melyben üdvözülni lehetne. Ő meghallgatja imáinkat.”

(Szent VI. Pál pápa)

„Nem egyébért jött, hanem miérettünk: a mi jónakért és üdvösségünkért. Ha Emberfia lett, azért lett, hogy mi Isten fiai legyünk.”

(Pázmány Péter – esztergomi érsek, bíboros, jezsuita szerzetes)

*A mi Istenünk egy eljövő Isten
– ne felejtsetek el ezt:
Isten olyan Isten, aki jön, folyamatosan jön!
Nem okoz csalódást várakozásunkban!
Az Úr sosem okoz csalódást!
Lehet, hogy várakozásra késztet,
egy darabig várakoztat a sötétben,
hogy éretté váljon reményünk,
de sosem okoz csalódást.
Az Úr mindig jön, mindig mellettünk áll.
Néha nem mutatkozik meg, de mindig jön!*

Ferenc pápa

Székesfehérvári
Egyházmegye